

ΝΕΟΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ευγένιος Σκριβ [Eugène Scribe]

Χάιδω ή Το μυστικόν (Haydée, ou Le secret)

Δράμα εις πράξεις τρεις

εφ. *Νεολόγος*, Αθήνα

1. 19 Ιανουαρίου 1875, σ. 2-3
2. 20 Ιανουαρίου 1875, σ. 1-3
3. 21 Ιανουαρίου 1875, σ. 1-3
4. 22 Ιανουαρίου 1875, σ. 2-3
5. 23 Ιανουαρίου 1875, σ. 2-3
6. 27 Ιανουαρίου 1875, σ. 1-2
7. 28 Ιανουαρίου 1875, σ. 1-2
8. 29 Ιανουαρίου 1875, σ. 3

9. 30 Ιανουαρίου 1875, σ. 1-2
10. 31 Ιανουαρίου 1875, σ. 1-3
11. 2 Φεβρουαρίου 1875, σ. 1-2
12. 3 Φεβρουαρίου 1875, σ. 1-2
13. 4 Φεβρουαρίου 1875, σ. 1-2
14. 5 Φεβρουαρίου 1875, σ. 1-2
15. 6 Φεβρουαρίου 1875, σ. 1-3

ΧΑΪΔΩ Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εἰς πράξεις τρεῖς

ἢ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κήρυξ τῆς Ἐνετίας
ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, λοχαγὸς τῶν βομβαρδιτῶν
ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΟΝΑΤΟΣ, δάκιμος
ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, νεύτης
ΡΑΦΑΗΛΑΣ, κηδεμονομένη τοῦ Λορεδάνου
ΚΑΪΩΝ, δούλη Ἑλληνίς
ΔΕΙΣΜΑΤΙΚΟΙ Ἐνετοί
ΝΑΥΤΑΙ καὶ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ
ΥΠΟΥΡΧΙΑΣΤΑΙ τῆς Ἐνετίας
ΑΝΔΡΕΣ καὶ ΓΥΝΑΙΚΕΣ τοῦ λαοῦ.

Ἡ σκηνὴ ἀπὸ τῆς πρώτης πράξεως εἰς τὴν Ζάρακ, ἀπὸ τῆς δευτέρας τῆς δευτέρας.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Τὸ θέατρον περιεστὴ πολυτάλῃ θάλαμον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ
δουκῆτος τῆς Ζάρας ἐν Δαλματίας. Εἰς τὸ βῆθος παράθυρον Ἐ-
κασπέρωθεν θύρα. Δεξιῶ ἀνεκλυττόν καὶ τράπεζη.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἀνεξουμένου τοῦ κητεβέλικτου, ὁ ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ,
ὁ Μαλιπιέρης καὶ οἱ κρηώτατοι ἀρχηγοὶ τοῦ ἑνετοῦ

στόλου κἀθενταὶ πῆρξ τραπέζης συμπόσιου, ὁ ΔΟΜΕ-
ΝΙΚΟΣ καὶ πολλοὶ νεῦται ἢ δοῦλοι Ἑλλήνες τοὺς ὑπε-
ρετούσι.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Τέτακ τῆς εὐγενούς Ἐνετίας γενναῖοι νεῦτικοί, εἰς
τὰ συμπόσια ἡμῶν ἃς ἔχουμεν τὴν ἐλευθερίαν ὡς σὺ-
θημα. Ἄγαθῶ τὸν μεθυστικὸν ἄτρον ὄλον τῶν οἴνων,
καὶ ἐπιτρέπω μετὰ χαρῆς ὄλα τὰ ἔσπρατα. Ἄφρον τῶν
θεῶν, γλυκεῖα ἀμφοροσία, θάλισον, παρεμύθησον τὰς ἡμέ-
ρας μας. Διὰ τῆς μέθης σου ληρωοὶ τις καὶ τὴν μέθην
τῶν ἐρώτων ἦλλοι προπίνω ὑπὲρ τῆς εἰζοντώσεως τοῦ
μουσουλμάνου. Πίνω τοὺς οἴνους τοῦτους τοὺς ὄποιους,
ὁ προφήτης των κητεβέλικται καὶ ἀπαγορεύει. Ἄφρον ὁ
κρότος τοῦ πολέμου καὶ τῶν τελεθδύλων, σήμερον ἢ σὺγ-
κρουσις τῶν ποταρίων. Ἄς ἐκνευλάδωμεν λοιπὸν: Ἄφ-
ρον τῶν θεῶν, γλυκεῖα ἀμφοροσία, θάλισον, παρεμύθησον
τὰς ἡμέρας μας. Διὰ τῆς μέθης σου ληρωοὶ τις καὶ
αὐτὴν τὴν μέθην τῶν ἐρώτων.

ΧΟΡΟΣ

Διὰ τῆς μέθης σου ληρωοὶ τις καὶ αὐτὴν τὴν μέθην
τῶν ἐρώτων.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Ζήτω ὁ νεύρχος! (Πρὸς τοὺς εἰζωμυτικούς). Ποτὶ
δὲν τὸν εἶδον εὐθωμώταρον.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Νομιζετε Μαλιπιέρη. . .

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Χθὲς μας ἰδόνακε χαρὸν. . . σήμερον μεγαλοπρεπὲς
συμπόσιον.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Καὶ εὖριον ἴσως μέχον.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Ποῖα πολυτέλεια ἔθενῶν. . .

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Δομένικε, φέρε τὰ τοιμπούκια μας.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Μάλιστα, κύριε.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Καὶ διὰ νὰ τελευτώσωμεν καλῶς τὴν ἐσπέραν. . . .
ἰτοίμακτον τὰς τραπέζας τοῦ πειγυθιδίου.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἀποτόμως.

Πρὸς τί τοῦτο;

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Προκαλῶ ὄλους τοὺς κυρίους τοῦτους. . . ἀρχίζων
ἀπὸ ἡμῶν, νεύρχε.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, σαρτιῶν.

Ἐμεῖ, εἴπατε. . . ἔμε.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, ὁμοίως.

Καὶ δικτὶ ὄχι;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, τετραγυμίνος.

Δικτὶ; . . . (Πρόχως.) Ἄφρον ὁ στόλος ἄρνευ τὴν
λημάνη τῆς Ζάρας ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Ἐνετίαν, καὶ
δυναμέθη νὰ διέλθωμεν τὴν ἐσπέραν μας καλλίταρον
παρὰ νὰ χάσωμεν ἢ νὰ κερδίσωμεν ἄρακα; σκαίνιον.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Εἰς τὴν ἰσοχὴν ὅπου εὐρισκόμαθα αἱ ἄρακα; τῶν σε-
κνίων εἶναι σκάνα! καὶ ἂν ἡμαῖ; τὰ ἀφραῖτα, μὴ στα-
ρῖτε ἡμαῖ; τοὺς ἄλλους. . . στοιχηματίζω ἑκατὸν χρυ-
σὰ νομίσματα εἰς τὸ πρῶτον μέψμον τῶν κίδων.

ΟΛΟΙ

Τὰ δέχομα.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, μετ' ἄργεος.

Κόρησι! (Ἠσύχως.) Εἰσθε κόρησι (Στραφόμενος πρὸς τὸν Δομένικον.) Τί εἶπα.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ἡ Χαίδη.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, χαρλοφώνως πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς.
Ἡ ἑλληνὶς δούλη ἦτις μᾶς ἀνάθεα καὶ τὴν ὅποιον μᾶς ἔρπασε.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΧΑΪΔΩ.

ΧΑΪΔΩ, ἀποτινόμενη πρὸς τὸν ΛΟΡΕΔΑΝΟΝ.
Αἰθένητα . . .

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, μετ' ἀγαθότητος.

Τί μὲ θύλεις;

ΧΑΪΔΩ

Ἡ κορὴ μου Ῥαρκίλια, ἡ κηδεμονομένη σοί, ἐπιθυμῶ νὰ σοὺ ἀμύλησθαι.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ἔχει καλῶς . . . ὄπισθε πρὸς αὐτὴν (πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς.) Δύνασθε, Κόρησι, νὰ παύσθε εἰς τὴν κρημαρίων αἰθούσῃν (ἀπεκρίνον αὐτοὶ τοὺς πρὸς ἀριστοτέρην θαλάμῳ.) Κανείς δὲν θὰ σοὺ ἐνοχλήσῃ . . . σὺς ἀφίνω.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Δὲν θὰ ἰσχυρίωμαι τὴν Ῥαρκίλιαν Ἐλευθερότητα δι' ὅλας τῆς νυκτός;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Δὲν πιστεύω

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Ἐπιθυμῶ ἐν τούτοις νὰ ἀμύλησθαι πρὸς τὴν Ῥαρκίλιαν

Ἐλευθερότητα πρὸς σπουδαίαν τὴν ὑποθέσιν, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἣτις ὤρισθη διὰ τὴν αὔριον.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Εἶμαι πάντοτε προσιτὸς εἰς τοὺς ἀξιωματικούς μου . . . εἰς τοὺς συστρατιώταις μου . . . ἰδῶ . . . μετὰ μίαν ὥραν . . . θὰ σὺς περιμένω.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, προσκυνῶν

Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ παραταθῶ . . . (πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς.) Καὶ θὰ παύσωμαι μέχρι πρωΐας.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἀποτόμως.

Χαίρετε, Κόρησι. (Ὅραθ' ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν δεξιὰ θύρας ἐνθ' ἡ Μαλιπιέρη καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐξέρχονται διὰ τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρας.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΧΑΪΔΩ, βλέπουσα ἐξερχόμενον τὸν Λορεδάνον, ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, εἰς τὸ βῆθος τοῦ θεάτρου, δεῖον διακταγῆς εἰς τοὺς δούλους τοὺς σφύροντας τὴν τραπέζαν ἐξω τοῦ θαλάμου.

ΧΑΪΔΩ

Τί ἔχει ἀνάγκη ὁ αἰθένητα; . . . πόσον εἶναι σιωπηρῶς . . .

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Αὐτός; ἀκόμα πρὸς εὐλίγου ἦτον εὐθερότητας. Ἐτραγωδοῦσα, ἰκέρουσα τοὺς ζῆνους τοῦ μὲ ὅλα τὰ κρημὰ τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἑλλάδος . . . καὶ ἔξερνα . . . τὸ ὅποιον τοῦ συμβαίνει πολλὸ συχνά . . . Ἑλλάξ καὶ ἔγινε εκουθρῶς.

ΧΑΪΔΩ

Παραδοξὸν πρῶτα.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, καθήμενος κλησίων τῆς πρὸς τὰ ἀρι-

στὰ τραπέζης καὶ καθαρίζων τὸ τοιαυτοῦ τοῦ κρημῶν του.

Κρημ! ἕνας τόσο καλὸς ἀφίνω! . . . αὐτὴ ἔξερνα ἐγὼ, ὁ ὑπερῆτος τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐγὼ γονοδελίρης ἀπὸ πατρός εἰς υἱόν, ὁ ὅποιος ἀρσεν τὴν Βενετιαν καὶ ἔγινε κατὰ διὰ νὰ ἔμαι πλησίον του . . . Καὶ δὲν εἶμαι ὁ μόνος ὁ ὅποιος τὸν ἀγαπᾷ . . . εἶναι ἰσχυρὸς διὰ νὰ ἐπυργετῆ, εἶναι πλοῦτος διὰ τοὺς ἄλλους, καὶ πρᾶται τὸ ἀγαθὸν πρὸς ἅλους.

ΧΑΪΔΩ

εἶναι ἀλήθεια.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ἀρχίζων ἀπὸ σὲ, πτωχὴ νύκ, ἡ ὅποιος μόνη σπαθὸν ἐδόθη ἀπὸ τῆς οργῆς τῆς Κόρης καὶ ἔπασε εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ Μαλιπιέρη . . .

ΧΑΪΔΩ

Αὐτὴ ἦτο ἡ φουερνίτις τῶν συμφορῶν μου.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Καὶ ἰκίνο τὸ ὅποιον δὲν ἐξέρμαι ἰσως, εἶναι ὅτι εἰ ἔρπασαν ἀπὸ τὸν Μαλιπιέρη, ἔχθ' ἀπὸ τῆς βίας, ὅπως ἐδόθη, ἀλλὰ διὰ χρεμάτων . . . τοῦ ἰδωκαν ἔλεον τὸ μαριδίον τοῦ ἐκ τῶν λαφύρων διὰ νὰ εἰ λάβῃ.

ΧΑΪΔΩ

εἶναι δυνατόν!

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἰμάρη νὰ εἰ ἔχθ' εἰς τὸ πλοῦτον μαζὴ μου, εἰ ἔρπαι ἰδῶ εἰς τὴν Χάρην, εἰς τὴν οἰκογενείαν του, πλησίον τῆς Ῥαρκίλιας τὴν ὅποιαν κηδεμονία; Ἐμάρης κόρη, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

(ἀκολουθεῖ)

ΧΑΪΔΩ Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εις πράξεις τρεις

1100

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

(Συνήχεια τῆς προηγουμένης ἀρθραίου.)

ΧΑΪΔΩ, συγκατακρινόμενα.

Και... είναι νέα, είναι ώραια... Και σὺ, Δομνίκα, ὁ ὅποιος τὰ ἤξιότατα ἔλα, πῶς περιήλθεν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του; Βασιλῆς; ἢ ἔστι συγγενὴς του.

ΔΟΜΝΙΚΟΣ

"Ὁχι!

ΧΑΪΔΩ, ἠμέλεις.

"Α!... τοῦ τῆν ἐπιδοτέθησκ..."

ΔΟΜΝΙΚΟΣ

Παντάπαν! εἶναι ἰσχυρὰ οἰκογενεῖς ἀριστοκρατικῆς, ἀνεφῆκ τοῦ Δονάτου, ἐνὸς αὐτοῦ ὁ ὅποιος πρὸ ὀλίγων ἔτων καταστρέφη καὶ αὐτοχειρίσθη, ἀφῆκε χρεὴ καὶ τὴν ἀνεφῆκ του Ῥαφαήλιν πῆμπτωχον. Ὁ Λοραδάνος, ὁ ὅποιος τότε ἦτον εἰκοσιεπτάραρον ἔτων καὶ μόλις ἐγνώριζε τὸν Δονάτου, νιώδετοσαν αὐτὴν τὴν νύκτα.

ΧΑΪΔΩ, ἠμέλεις.

"Α! τὴν ἄγαπᾷ!

ΔΟΜΝΙΚΟΣ

Ἐπίρρεσκ ἀπὸ τότε ἔξω χρόνον. Τότε αὐτὴ ἦτο δώδεκα χρόνον καὶ ποτὶ δὲν τὴν εἶχεν ἴδει.

ΧΑΪΔΩ, ζωερώς.

"ὦ! πόσον καλῆ, πόσον γενναῖα εἶναι ἡ πράξις του.

ΔΟΜΝΙΚΟΣ

Καὶ ἰσχυρὰ δὲν ἐμπόρει νὰ τὴν ἔχη μαζὶ του εἰς τὰς θαλασσοδρομίας του, τὴν ἐπιδοτέθησε εἰς τὴν σφύρον τοῦ δικαστοῦ, συγγενῆ του ἦτις τὴν ἀνέθερε.

ΧΑΪΔΩ, μετὰ δισταγμοῦ.

Ἄλλὰ τώρα ἡ Ῥαφαῆλα εἶναι δεκαοκτὼ ἔτων, καὶ βελτίως θὰ τρέφε ἐπινομοῦσαν πρὸς τὸν εὐαγγέλιον της δι' ὅσα ἱεραῖον ὑπὲρ αὐτῆς.

ΔΟΜΝΙΚΟΣ

Αὐτὴ ὅπου εἶναι κορὴ σου, καὶ εἶναι πάντοτε μαζὶ σου, θὰ σοῦ τὸ εἶπει.

ΧΑΪΔΩ, ἀρελῶς.

Ποτὶ δὲν τὴν ἤρώτασ' ἄλλ' ὁ Λοραδάνος θὰ θυμῶς ὡς ἕλεος ὁ κόσμος τοῦ ἔργου του.

ΔΟΜΝΙΚΟΣ, ὑψῶν τοὺς ὤμους.

Τὸ ἐπίτευξ'!... αὐτὸς μόλις τὴν βλέπει καὶ οὔτε φροντίζει δι' αὐτὴν.

ΧΑΪΔΩ

Νομίζεις;

ΔΟΜΝΙΚΟΣ, ἰγερύμενος καὶ καταβαίνειν εἰς τὴν ἔκραν τοῦ θεάτρον.

Δὲν ἔχει πλέον καιρὸν νὰ ἐκείνεται δι' ἑρῆτας.

ΧΑΪΔΩ, ζωερώς.

"ὦ! (Ἀρμηχανοῦσα.) Δὲν ἦτο λοιπὸν πάντοτε ὁ ἴδιος;

ΔΟΜΝΙΑΟΣ

Αὐτός!... ὁ Λοραδάνος Γερμανός!!! ἄλλ' αὐτὸς ἦτο ἀπὸ ἕλεος τοὺς νόους μας πικρῆτικὸς ὁ μόνος ὁ

ὅποιος ἔκαμνε περισσότερον κρότον εἰς τὴν Βενετίαν διὰ τὰς τρέλας του. Μῆτε χορὴς προσωποδοφῶραν, μῆτε ἰορτὴ εἰς τὸ Αἶδον ἔγινετο χωρὶς νὰ ἦναι ὁ ἦρας αὐτός; τὸ ἤξιότατο δίδω (ἰγὼ ὠδηγοῦσα τὴν γυναικίαν του. Καὶ πόσα παρατρέμωδα, πόσους πατινάδας, πόσους σκαθιακίς!... Ἄχ! τότε ἦτον ὁ καλὸς καιρός! πόσον ὠραῖον ἦτο τὸ παλάτι του, τὴν νύκτα εἰς τὴν λάμψιν τῶν φώτων, εἰς τοὺς ἦχους τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ χοροῦ, εἰς τὰς φωνὰς τοῦ συμποσίου, εἰς τὸν κρότον τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν κύβων τὰ ὅποια ἐκυλίοντο εἰς τὸ μάρμαρον; κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατέστρεφε περισσότερον ἀπὸ τὰ τρία τέταρτα τῆς παρουσίας του, χωρὶς μῆτε νὰ ἰδῆ μῆτε νὰ λογαριάσῃ, καταστρεφόμενος καὶ γὰρ πάντοτε... ἐνῷ οἱ γέροντες γερουσιασταὶ ἴσασιν τὴν κεφαλὴν καὶ ἔλαγον μετῴ τους ὅτι τοιοῦτος νόος ἀργὸς καὶ παραλομῆνος θὰ ἔχη τέλος κακὸν, τὸ μᾶλλον του καὶ τὰ προτερημῆκτά του ἐχάθησκ διὰ τὴν κατρίδα.

ΧΑΪΔΩ

"ὦ οὐρανί!

ΔΟΜΝΙΚΟΣ

"Ἐξάρτα ἑμῶς τὴν ἐπομένον ἡμέραν μῆς μεγαλοπρεποῦς ἰορτῆς, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχε προσκαλέσει ἕλεος τοὺς συντρόφους τῆς ἀσπασίας του καὶ ἔλας τὰς ὤρειας τῆς πόλεως, ἀποχωματῆ τῶς χοροῦ, τὰς γυναικῆς καὶ ἕλεος τοὺς φίλους του. Ἀποχωματῆ τὴν Βενετίαν, ἐξοπλίζει ἐν πλοῖον, γίνεται στρατιώτης καὶ κωμῆσαι νὰ πολεμήσῃ τοὺς Τούρκους, νὰ πολεμήσῃ ἕλεος, καθὼς λέγουσιν, εἰς τρόπον ὅστω νὰ φουουθῇ. Πρὸ ἔξω χρόνον αὐτὸ μόνον ἐκάμνε. Κάθε χρόνον ἑμῶς νῆαι νῆασι, νῆαι λάφορα, νῆαι βαθμοὶ ὑπολακτιόμενος ὑπὸ τῆς γερουσίας, λατρευόμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, εἶναι νῆαρχος

τῆ; Βενετίας καὶ θά γίνῃ δόγμα· μίαν ἡμέραν εἶναι ἰσοδόξος, εἶναι μέγας, εἶναι πλούσιος... ἄλλὰ δὲν γὰρ κλέβω.

ΧΑΙΔΩ

Ἄλθθαι!

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ἐκτὸς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆ; μέγας. Τότε μόνον ἐξουπνῶ, εἶναι αὐτοχρῆς, καὶ ἄμα παρῆλθῃ ὁ κίνδυνος, ἄμα νικῶμαι, ἐνθ' ἕκαστος τὸν συγκαίρει, αὐτὸς μόλις ἀκούει τὰ συγκαρητέρια, χαμαλόνει τὴν κεφαλήν καὶ εἶδον μέλιστα ἐνίοτε, ὅταν ἐνομιζῶν ὅτι εἶναι μόνος, νὰ τρέχουν δάκρυα ἀπὸ τοῦ; ὀφθαλμοῦ; του.

ΧΑΙΔΩ, συγκατανεμμένο.

Ὡ θεὸ; μου!

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Δὲν εὐθάνει τοῦτο. (Χαμαλοφώνως.) Ἐγὼ ὁ ὅποιος κομῶμαι πλεσίον τοῦ; θωρακτίου; του, τὸν ἀκούω κάθε νύκτα νὰ περιπατῇ μὲ ταρχῆν... καὶ μίαν φορὴν τόσον δυνατὸ; ὤφθαλι, ὥστε μολονότι μὲ εἶχε διατάξει νὰ μὴ τὸν ἐνοχλῶσω ποτὲ, ἐγὼ ὅμως ἤρθθαι.

ΧΑΙΔΩ

Λοιπόν;

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Λοιπόν... τρομερὴν πρῆγμα. Δὲν μὲ εἶδε, μῆτε μὲ ἔκουσαν· ἰσομῆτο σὲν νὰ ἴδω;ς ἕξινος. Καὶ μολονότι δὲν εἶχαν ἔμπρὸ; του μῆτε τρέπαζαν μῆτε σκεῖθα. Ἐφαίντο ὡ; νὰ ἰκόλια κῆδους καὶ ἴλαγιν· Ἐξῆ καὶ τάσσοντα, εἶς καὶ τίσσοντα... ἔπαυτα μεγάλη σιωπὴ... ἔπαυτα ἔπαυσε τὴν κεφαλήν εἰς τῆ; χιρῆ; του.

ΧΑΙΔΩ

Καὶ δὲν ὤφθαλμο; περὶ τοῦ;του εἰς κενεῖν;

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Εἰς κενεῖν ἄλλον παρὰ εἰς τὸν αὐγεναῖον σου.

ΧΑΙΔΩ

Εἰς ἱμῆ; ἦτι; τῷ ὤφθαλι τὰ πάντα... καὶ ἦτι; τῷ εἶμαι ἀποσυμφένο.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Τὸ; ἕξινος, τὸ; ἕξινος. Πρὸ; τριῶν μηνῶν ἔπαυ τὴν ἔργον ἰδῶ; εἰς τὴν Ζόραν γαμάτον ἀπὸ; πλῆγῆ; καὶ σχεδὸν ἀποθαρμένον, δὲν θὰ ἱκαρῆτατο, ἂν δὲν τὸν ἱκαρῆτατο.

ΧΑΙΔΩ, διακόπτουσα αὐτόν.

Καλῆ.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ἐνόσω ἔμεταν ἀναίσθητος, δὲν τὸν ἔφρασε; μῆτε ἡμέραν μῆτε νύκτα...

ΧΑΙΔΩ, ὁμοίως.

Καλῆ... καλῆ...

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, ζωηρῶς.

Ναί, ἔχετε δίκαιον νὰ μὲ διακόπτετε. Διὰ τοῦτο ἀπὸ; τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, μολονότι εἶθε πτωχὴ Ἑλληνίς, δοῦλη... ἐγὼ, ὁ Δομένικος, ὅστι; ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἔμαι κούτος καὶ πολίτης τῆ; Βενετίας, συνέλαβον ἡ' ὅμα; ἕνα σθεκαρμέν... ὁ ὅποιος; μου ἔδωκε μερικὰς ἰδέας... ἡ; μᾶλλον ἐ; σχεῖδον περὶ τοῦ; ὁποίου; θὰ; εἶς ὀμιλῶσω...

ΧΑΙΔΩ

Εἰς ἱμῆ;!

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ὅχι ἰδῶ;, ἀλλὰ; εἰς τὴν Βενετίαν, ὅταν θὰ ἱπιστρέψωμαι, τὸ; ὅποιο; δὲν θὰ; ἀργῆσῃ νὰ γίνῃ χῆρι; τῷ; θεῷ;, διότι; μεγάλην ἱπιθυμίαν ἔχω νὰ ἰδῶ; τὰ; τεινῆ; καὶ τὴν γόνδολῆν μου. Ἄ! εἰς ἡ; ὅποιά; δὲν γωμῆζετε

εἰμὴ τὴν νῆσον τῆ; Κύπρου, τὴν πατρίδα; σου... ἂν ἕξινος; καὶ; ποία; αὐτοχρῆ; εἶναι νὰ; κητοῖη; κανεὶς τὴν Βενετίαν!

ΧΑΙΔΩ

Δὲν μὲ; μῆλαι; πολὺ.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ἄ! εἶναι τῶ;σον ὤφθαλι!

ΧΑΙΔΩ

Ἄλλ' οἱ ἱκαρῆτασται; σου, οἱ; κητάσσοποι; σου...

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ἄδιέφορον... εἶναι Βενετία. (Ἀκούεται θόρυθος; εἰς τὸν; πρὸ; ὀριστερὰν; θάλαμον.)

ΧΑΙΔΩ

Σιώπα, ἰδοὺ; εἰς; μὴ; ὄφθαλι; μας.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ; ἀνωτέρω, ΜΑΙΗΠΙΕΡΗΣ

ΜΑΙΗΠΙΕΡΗΣ, ἔργιλος.

Λοιπόν, Δομένικε, δὲν; ἀκούεις; πηγατῆ;, σαρδέτια.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, ἔξαργόμενος.

Ναί, ὀριστικῶ; δεῖ νὰ; κητυνῶσω; τὴν; θέρμη; σου... πηγαῖνο;, κῆρι; λοχηγῆ;. Δὲν; ἱπιστρέφεται;

(ἐκπορευθῆ;).

ΕΠΙΣΤΡΑΦΕ

ΧΑΪΔΩ
Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εις πράξεις τρεις

1880

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΪΒ

(Συνέχεια τῆς προηγούμενης ἀρθροῦ.)

ΜΑΛΠΙΕΡΗΣ, δυσθύμως.

Ὁχι... (Κατ' ἴδιον.) Χωρὶς ἄλλο ἢ τὴν μετὰ κατὰ τὴν σήμερον... καλλίτερον θὰ ἴτο νὰ μὴ ἐκπαθῆσαι εἰς τὸ κατωτέρω ἐκείνου παιγνιδίου... νὰ χάσω δύο χιλιάδας σκάνια... μὴ τὸ στόμα εἶναι ἀληθὲς καὶ πληρωτὴ εἰς τὴν Ἐνετίαν... ἀλλ' εἰς τὴν Ἐνετίαν ὑπάρχουν ἄλλα χροῖα... πολλὰ ἄλλα τὰ ὅποια μὴ περιμένουν... καὶ ἐὰν δὴν συμβῆ τι ἀπρόοπτον... (Βλέπων τὴν Χαΐδω.) Ἄ! ἴθου ἢ ἀρχαία μου δοῦλη... τὸ μείδιον τῶν λαφύρων μου... τὴν δοῦλην χωρὶς νὰ θῶμαι ἀναγκασθῆναι νὰ παραχωρῶμαι εἰς τὴν στρατιάν σου.

ΧΑΪΔΩ

Ἀηλαθὴ νὰ πωλήσῃτε.

ΜΑΛΠΙΕΡΗΣ

Ὡς δὲκα χιλιάδας σκάνια, δηλαδὴ διὰ τίποτε... πρῶτον διότι ἐν μόνον τῶν βλαβερῶν σου ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ αὐτὴν τὴν προστάτη.

ΧΑΪΔΩ

Ὁ λοχαγὸς εἶναι πολὺ ἀγενής.

ΜΑΛΠΙΕΡΗΣ

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τοῦ ἀδάμντου τοῦ ὁποίου ἐπαρῆς καὶ τοῦ ὁποίου εἶχον εἶδε ἀρπάζει οἱ στρατιῶται μου, πάντοτε εἶχον τὴν ἰδέαν, μὴ ἔλθῃ τὴν ἐπίμονον σιωπὴν σου, ὅτι ἀνθρακίς εἰς πλοσίαν τινὰ καὶ ἰσχυρὰν οἰκογένειαν τῆς Κύπρου, ἣτις θὰ ἐπλήρωσαν ἡμέραν τινὰ διὰ λόφου σου τετράκις ἢ πεντάκις αὐτὴν τὴν προστάτη.

ΧΑΪΔΩ, μεθιδῶσα.

Νομίζεις;

ΜΑΛΠΙΕΡΗΣ

Ὦ! δὲν θὰ μὴ εἶπῃς τὸ μυστικόν σου... ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἐν ἄλλο ἴσως... τὸ ὅποιον ἤξεύρεις... τὸ τοῦ κυρίου σου.

ΧΑΪΔΩ

Ἐχει μυστικόν;

ΜΑΛΠΙΕΡΗΣ

Τὸ ὅποιον θέλω νὰ μάθω, χεῖρον αὐτοῦ... καὶ θὰ προσπαθῶμαι νὰ ἐπιτόχω τὴν ἀπελευθέρωσίν σου ἐν θαλάσῃ; νὰ μὴ τὸ εἶπῃς.

ΧΑΪΔΩ

Τί νὰ σοῦ εἶπῃ;

ΜΑΛΠΙΕΡΗΣ

Ἐκείνο τὸ ὅποιον σοῦ εἶπεν ὁ Λορδάνος... κατὰ τὰς ἐσπερινὰς συνδιαλέξεις σας.

ΧΑΪΔΩ

Ὦ! εὐχαρίστησε. Ἀέγει ὅτι εἰς τὴν εὐγενῆ πατρίδα του, ἣτις τὴν ἀνέθετο τὴν τιμὴν τας, θὰ ἰθυσίαζε τὰ πάντα. Ἀέγει ὅτι κατὰ πρῶτον λόγον τὸ θάλαγγρον τῆς ζωῆς εἶναι ἢ φάλακ. Ἀέγει ὅτι ὁ ἄφραμος ἔως λέγεται

πρὸς στεγμὴν καὶ φάλακ. Καὶ μολοῦντι συνείθως ἐγέμθως, μὴ εἶπεν ἡμέραν τινὰ χαμηλοφώνως, πολὺ χαμηλοφώνως: Εἰς τὴν Ἐνετίαν μάθη νὰ σιωπῆς, ναι, νὰ σιωπῆς, νὰ σιωπῆς. Εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην τῶν ἡδονῶν, φάλα, ἀλλὰ μὴ λαλῆς. Ναι, φάλα, φάλα, ἀλλὰ μὴ λαλῆς.

ΜΑΛΠΙΕΡΗΣ

Ἐχει καλῶς, αὐτὰ εἶναι ὅσα εἶπεν, ἀλλὰ τί ἔξείμας παρὶ αὐτοῦ;

ΧΑΪΔΩ

ἤξεύρω ὅτι πρὸ παντὸς ἄλλου σέβεται τὴν ἀρετὴν, τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν. Ὅτι ταῖναι τὴν χεῖρα πρὸς τὴν δουρατικὴν. ἤξεύρω ὅτι, εὐγενὴς ὡς καὶ μεγαλόφρωνος, προορροεῖ τὴν προδοτικὴν. ἤξεύρω ὅτι καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ, ἢ ὁρρονοεῖς ὀδραγὰ τὰ βράκατά του. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι χθὲς τὸ ἑσπέρως μὴ εἶπε χαμηλοφώνως, πολὺ χαμηλοφώνως: Εἰς τὴν Ἐνετίαν, μάθη νὰ σιωπῆς, ναι, νὰ σιωπῆς, νὰ σιωπῆς. Εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην τῶν ἡδονῶν, φάλα, ἀλλὰ μὴ λαλῆς. Φάλα, φάλα, ἀλλὰ μὴ λαλῆς.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οἱ ἀνωτέρω ΑΝΑΡΕΑΣ, ΜΑΛΠΙΕΡΗΣ ὀργισμένως.

Ποῖος ἔρχεται; τί θέλετε;

ΑΝΑΡΕΑΣ, πλοσίον τῆς θύρας.

Νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν λοχαγὸν τῶν βομβαρδιστῶν, τὸν κύριον Μαλιπέρην... μὴ εἶπεν ὅτι εἶναι ἰδῶ.

ΜΑΛΠΙΕΡΗΣ

Ἐγὼ εἶμαι... προχωρῶσθε.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Εἶμαι εἰσοσπητὴς καὶ Ἐνετὸς, θέλω νὰ πολεμήσω

ὕπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ ἦλθα νὰ εὐ-
πρακαλιῶμαι νὰ μὴ κατατίξαιτε εἰς αὐτόν.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Εἰς τὸν λόγον μου τοῦτο εἶναι ἀδύνατον . . . ἐπέλεξα-
τε ἄλλον.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Αὐτὸν θέλετε.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Διατί;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Διὰ νὰ πολυμάχομαι ὑπὸ τὰ ὄπλα τοῦ Λορεθάου Γρι-
μάνου, τοῦ πρώτου πολεμιστοῦ τῆς Ἐνετίας.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, ἀποτόμως.

Ὁ λόγος μου εἶναι πλήρης.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἀκούετε μὲ τοῦλάχιστον ὡς ἐθέλοντῶν . . . καὶ εἰς
τὴν πρώταν θέσιν ἥτις θὰ κενωθῇ . . .

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Δὲν θὰ κενωθῇ.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Δὲν ἤξεύρουσι λοιπὸν νὰ φοβεῖσθαι εἰς τὸν λόγον σας;

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, ἀγριώχως

Ἠξεύρουσι τοῦλάχιστον νὰ τιμωροῦσι τοὺς κῆρυξας.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Αὐθάδῃ!

ΧΑΙΔΩ, τιθιμένα μεταξὺ αὐτῶν.

Κόριοι!

ΑΝΔΡΕΑΣ

Αὐτὴ ἡ λέξις ἠδύνατο νὰ συντάξῃ τὴν γρόνον τῆς κη-
νωτοπομένου θέσεως καὶ νὰ λείψῃ αὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ λα-
χῆγός.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Τί ἐνόησατε;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ὅτι δὲν εἶμαι ἀκόμη στρατιώτης σας, ὅτι ἔχω τὸ δι-
κσίωμα νὰ εὐζήτωμαι λόγον δι' αὐτὸ τὸ ὅποιον εἶπατε.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Δὲν ὀραῖω λόγον εἰς κενόν.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδῶμαι.

ΧΑΙΔΩ, χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Ἄνδρειον.
Ζητεῖτε τὴν κατατροπὴν σας; . . . Ἐπανίθαιτε εἰς
τὰς δίκαι καὶ σας ὑπόσχονται νὰ ἰδῆτε αὐτὸν τὸν κῆρυ-
χόν.

ΑΝΔΡΕΑΣ, ὀμοίως.

Εἶναι δυνατόν;

ΧΑΙΔΩ, ὀμοίως.

Ἐὰν ἀναχωρήσειτε ἐμίσως.

ΑΝΔΡΕΑΣ, θλίβων τὴν χεῖρά τας.

Ἐγινώσθε. (Ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μαλιπιέρην.) Εἶτα
καταταχθῶ εἴτε δὲν καταταχθῶ εἰς τὸν λόγον σας, ἐλ-
πίσω κίριε λοχαγῆ, ὅτι θὰ ἐπανίθωμαι ἐλλήλους.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Δὲν τὸ εὐχομαι, πρὸς τὸ συμφέρον σας.

ΑΝΔΡΕΑΣ, ἰξερχόμενος.

Ὅπως σημαίνει ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον σας φοβεῖσθε.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Ὡ λόσοι!

ΧΑΙΔΩ, κρατοῦσα αὐτόν.

Κόριοι! Κόριοι! σταθῆτε! . . . ἰδοὺ ὁ κῆρυχος. (Εἰς
νέον σημεῖον τῆς Χάιδως, ὁ Ἄνδρειος ἐξέρχεται διὰ τοῦ
βάθους.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΛΟΡΕΘΑΝΟΣ, ἰξερχόμενος διὰ τῆς πρῆς
τὰ δεξιὰ θύρας.

ΛΟΡΕΘΑΝΟΣ, εἰςερχόμενος βραδίως καὶ ἀλλοφρονῶν.
Ναὶ σήμερα, πρὸ τῆς ἀπχωρήσεώς μας, θέλω, ὀ-
φείλω νὰ ἐξασφαλίσω τὴν τύχην τας.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, κατ' ἴδιαν.

Πάντοτε σκεπτικῶς.

ΛΟΡΕΘΑΝΟΣ, πλησιάζων τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ
θηκτοῦ τράπεζαν, πλησίον τοῦ ἀνακλίντρον, καὶ βλέ-
πων τὴν Χάιδω.

Χάιδω, πικραταθῆτε νὰ εἰπάτε εἰς τὸν Λορέθανον
νὰ μὴ δώσῃ τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα.

ΧΑΙΔΩ, κοιτίζουσα περὶ ἑαυτῆς.

Ὁ Λορέθανος δὲν εἶναι ἰδῶ, ἀλλ' ὅσα ζητεῖτε, αὐ-
θῆντα, θὰ σας τὰ φέρω ἰγῶ. (Ἐξέρχεται.)

Ὁ ΛΟΡΕΘΑΝΟΣ κάθεται εἰς τὸ ἀνάκλιτρον, στα-
ρίζει τοὺς δύο ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τράπεζας καὶ κρύπτει
τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας, ἔπειτα ὄψον τοῦ ὀφθαλμοῦ
βλέπει τὸν Μαλιπιέρην ὅστις τὸν περιπατεῖ μετὰ πε-
ραργίας.

Τί κέρνετε! τί θέλετε;

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Ἐλπομένοισεν ἔδῃ ἡ ἡμετέρα Ἐκαλαμπρότης τὴν
συνέντευξιν τὴν ὅποιαν μοῦ ἰδοῦμαι ἰδῶ, πρὸ μιᾶς ὥρας;
ΛΟΡΕΘΑΝΟΣ, ὡσαύτ' ἀφρονίζομενος καὶ τείνων αὐτῆ
τὴν χεῖρα κόμηνως.

Συγχωρήσατέ με . . . ὀμιλεῖσθε.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Ἐκτίσθε δέξιν καὶ πλοῦτα, κίριε, ἰγῶ δὲ ὅστις

πολεμῶ εἰς τὰς τάξεις σας, ἀγῶ, πατριώτης, ὅστις θὰ εἶχον δικαίωμα νὰ ζητήσω τὴν ἀρχηγίαν ἐνὸς πλοίου, ἀδόμη παρεμένο προδεδωμένον καὶ πλοῖον.

ΛΟΡΕΑΝΟΣ, ψυχρῶς.

Ἴσως ὑμεῖς πταίετε πλεόντερον ἐμοῦ· εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ δημιουργήσετε τὰς εὐκαιρίας.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Παρουσιάσθη μίξ' ἡμέρας, εἰς τὸν χορὸν τὸν ὁποῖον εἶδεν ὁ διοικητὴς τῆς Χώρας, εἶδεν . . . ἰδοῦμαι νῆματα τὴν ὁποῖαν λέγουσι κηδεμονουμένην σας . . .

ΛΟΡΕΑΝΟΣ ἰσχυρόμενος μετὰ συγκινήσεως.

Ἄ! . . . τὴν Ῥαφαήλαν Δανάτου! . . . Δοκίμην!

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Διὰ τῆς μαγευτικῆς φωνῆς τῆς, διὰ τοῦ παρθενικοῦ βλέμματός της, κατέβηκε τὸν χορὸν τοῦτον. Ἡ ἑξάλως ψυχὴ μου ἀπαράξεται ἐλευθέρως ἢ εὐδαμονίᾳ τῆς ζωῆς μου εἶναι νὰ τὴν ἀγαπῶ πάντοτε.

ΛΟΡΕΑΝΟΣ, ψυχρῶς.

Καὶ τὰ δικαίωμάτά σας . . . οἱ τίτλοι σας!

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Ἀπόλλοι τὰ πλοῖα, ἀλλ' εὐγενὲς αἷμα ἔχω, εἶδεξαι ὅτι κέκτημαι ἀξίαν τινά. Ἰσοσταθίζετε με, καὶ ἰσχυθῶμαι περὶ τοῦ μέλλοντος. (Δεικνύων τὸ ἰνδιαιτήμα τῆς Ῥαφαήλας.) Τὸ ὄνειρον τῆς ζωῆς μου εἶναι νὰ ἰπιτόχω τὴν χεῖρά της. Συγχωρήσατε τὴν τόλμην μου. Συγχωρήσατε ἰρῶσιν καρδίαν, ἥτις ζητεῖ τοιαύτην ἀμοιβήν. Ἀπακριθῆτέ μου, παρεμένο ἀνεπορόδων· τὴν ἀπόφασίν σας.

(ἀπαλοῦσθαι)

ΧΑΪΔΩ

Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εις πράξεις τρεῖς

ἢ 100

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

(Συνίχθη ἡ προηγουμένη ἀρτίου.)

(Ἐξ τὰς τελευταίας τάξας λέξεις εἰσέρχεται ἡ Χαΐδω κρατούσα χάρτιν, γραφίδα, κηρὸν καὶ μίγα κηρυσωμένον μελκροδογίων τὰ ὅποια ἀποθέτει ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ τραπέζης ἐφ' ἧς ὑπάρχει ἕδρα ἀνεμίμνη λοχνία.)

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, πρὸς τὸν Μαλιπιέρην.

Σὺς εὐχαριστῶ, ἀρχὸν Μαλιπιέρη, διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὅποιαν παραποιεῖς εἰς τὴν Παραλίαν τὴν καθεμονομένην μου καὶ εἰς ἐμὲ ἀλλ' ἔγωγε δὲ ἀπὸ τὴν ἄλλους σκοποῦς.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Ποῖος;

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ

Θὰ τοὺς μάθετε ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Ἐνετίαν, καὶ ἤξεύρετε ὅτι δὲν θὰ βραδύνη τοῦτο. Ἀναχωροῦμεν ἄφρον' ἠτυμιάσκατε τὰ τῆς ἀναχωρήσεως; Λέγουσιν, ὅπερ δὲν πιστεύω, ὅτι ὁ τουρκικὸς στόλος θέλει νὰ μᾶς κλείσῃ τὴν ἕξοδον καὶ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Ἐνετίαν τοῦτο ἀφορᾷ ἐμὲ... ὁμοίως, πρὶν ἐξέλθετε ἐντεῦθεν, θὰ εἰδῆτε νὰ λάβετε τὰς διαταγὰς μου

διὰ τὴν αἰσῶν. Δὲν εἶς ἐμποδίζω περισσότερο. (Ὁ Μαλιπιέρης προσκυνεῖ καὶ ἐξέρχεται διὰ τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρας.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ὁ ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, βετούμενος ἰ κὶ καθύπερθε ἀριστοφ, καὶ ΧΑΪΔΩ.

ΧΑΪΔΩ, πλησιάζουσα ἡσυχῶς τὸν Αορεδάνον ὅστις κίθηται.

Καλῶς ἐπράξκατε νὰ τὸν ἀπορρίψετε, αὐθόνητα, διότι ποτὲ δὲν ἠγάπησε τὴν καθεμονομένην σε.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, μεθυσθῶν.

Ἀλέθει!

ΧΑΪΔΩ, μὲ στυγαλὴν φωνήν.

Ἔτι μᾶλλον εἶσαι θανάσιμος ἐχθρὸς σε. Φθονῶν τὰς ἐπιτυχίας σε, ἀναρτῶμαι μόνον τὴν καταστροφὴν σε, καὶ φρονῶ ὅτι ὁ δόγος καὶ τὸ συμβούλιον τὸν δόξα δὲν τὸν ἔβισαν πλησίον σε; εἰμὲ διὰ νὰ κατασκοπεύσῃς τὰς πράξεις σε.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, μεθυσθῶν.

Νομίζεις;

ΧΑΪΔΩ

Ναί, αὐθόνητα.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, ὡσαύτως.

Καὶ ἐγὼ εἶμαι βέβαιος περὶ τοῦτου (Ἐγυρῶμενος). Τοικύτητα ὑπῆρξε πάντοτε ἡ γαλινοτάτη δημοκρατία μας, πάντοτε δόξιστος. Ἀλλὰ μετ' ἄλιγον ἐγὼ αὐτὸς θὰ ὑπάγω νὰ δώσω λόγον τῶν πράξεών μου εἰς τὸν δόγην καὶ γερούσιον.

ΧΑΪΔΩ, μετὰ συγκινήσεως.

Ναί, τὸ ἔκουσα. Ἀφρον' ἀναχωρεῖτε.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ

Μετὰ τῆς καθεμονομένης μου Παραλίης τὴν ὁποῖαν λαμβάνω μετ' αὐτοῦ καὶ τὴν ὅποιαν θὰ συνοδεύσῃς.

ΧΑΪΔΩ, σαρτώσα.

Ἐγὼ!

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ἐκτὸς ἰὰν φοβῆσαι τὴν θάλασσαν καὶ τὴν τρακυμίαν.

ΧΑΪΔΩ

Δὲν φοβοῦμαι τοῦτο.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ

Μήπως τὸν τουρκικὸν στόλον;

ΧΑΪΔΩ

Ὅχι, αὐθόνητα... καθότι θὰ ἦθε ἡμεῖς ἐκεῖ. Αὐτὸν πρὶν νὰ φοβῶνται... καὶ ἔπειτα ἤξεύρετε ὅτι εἶδον πολλὰς σκηνὰς τρομακτικῆς.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ναί, δυστυχῆς νίκ... τὸ καύσιμον... τὴν λήττωσιν... τὴν φόνον τῶν συγγενῶν σου.

ΧΑΪΔΩ

Ἐπάρχουσιν ἄλλοι κίνδυνον.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ποιοί;

ΧΑΪΔΩ, ταπεινωμένη.

Ποιοί... αὐθόνητα... (Ζωηρῶς.) Ἀλλὰ τὸ κερμαζόμενον μίσος αὐτοῦ τοῦ Μαλιπιέρη... ὅπερ εἶς ἀπυλεῖ... ὁμοίως καὶ τὴν κυρίαν μου ἴσως.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ

Εὐτυχῶς θὰ ἔχῃ μετ' ἄλιγον προστατίην. οὐζύγου.

ΧΑΪΔΩ

Ἄ! τῆ εὐρετα τοσούτων;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ναι

ΧΑΙΔΩ

Και ποιος;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Εγώ.

ΧΑΙΔΩ, καθ' ἑαυτὴν μετὰ συγκινήσεως
Αὐτός! ὦ Θεέ μου!

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ψυχρῶς χωρὶς νὰ τὴν βλέπῃ.
Ναι, ἐγώ.

ΧΑΙΔΩ

Ἄ! ἐνωῶ... τὴν ἀγκυρᾶτι.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κινῶν τὴν κεφαλὴν.

Ὅχι! καὶ ἐὰν ἦμην κύριος ἰμπετοῦ. Δὲν θὰ ἦτο
τοῦτο τὸ ἐπιπέδόν μου.

ΧΑΙΔΩ, μετὰ συγκινήσεως.

Καὶ δικτὶ λοιπόν;... δικτὶ;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἀποτόμως.

Πρέπει... ὀφείλω, ὠρκίσθη.

ΧΑΙΔΩ

Εἰς ποῖον;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Εἰς τινὰ ὅστις μὲ βλέπει... ὅστις μὲ ἀκούει...

ΧΑΙΔΩ

Καὶ πῶς;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κῶσταρῶς.

Ἐὰν ἦσσι ἀφροσυμμένα εἰ; ἐμεῖ... μὴ μὲ ὀμιλῆς πε-
ρὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΧΑΪΔΩ Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εις πράξεις τρεῖς

ἢ 110

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

(Συνέχεια τῆς προηγούμενης ἐπιπέδου.)

ΧΑΙΔΩ

Πολύ καλῶ, αὐθιγὰ. (Διὰ τῆς.) Καὶ ἡ 'Ραφαῆλα, ἡ
καθαυνομένη σου, στήγει εἰς αὐτὸν τὸν γάμον;
ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ὡσαύτως ἀρρωπιζόμενος.

'Α! ἔγχε; δικαίον... Δὲν τῆ ὀμίλησα ἀκόμα...
ἴδου αὐτῆ.

ΣΚΗΝΗ Η'.

Οἱ ἰατροὶ καὶ ΡΑΦΑΗΛΑ ἰερχομένη ἐκ τοῦ πρὸς τῆ
δεξιᾷ θαλάμου τῆς.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, προχωρῶν πρὸς αὐτὴν.

Τῆς θλιβερᾶς ἡμέρας μου εὐ μόνον θέλησις καὶ τὸ μέ-
νον ἐμοῦ ἀγαθὸν εἶναι ἡ τραφερότης σου. 'Αλλ' εἰπέ
μοι, εἶναι πάντοτε ἰδικόν μου τὸ ἀγαθὸν τοῦτο; 'Εμὲ,
τὸν προστάτην τῆς νεαρᾶς σου ηλικίας σου, εἰπέ μοι
μὴ δέχεται σύντροπον τῆς ζωῆς σου;

ΡΑΦΑΗΛΑ

Σὺ ἐπάλλομαι τὴν νεμὸντάτῃ μου, εἰς ἐπὶ ὀμίλησιν ὅλα

τὴν εὐτυχίαν μου, δὲν δύνανται νὰ πείσῃ ἢ μετὰ τῆς
ζωῆς. Καὶ, πιστευσθὲν μοι, δὲν δύνανται νὰ πείσῃ ἢ μετὰ
τῆς ζωῆς.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ ἰατροὶ καὶ ΑΝΔΡΕΑΣ ἰερχομένοι εἰς τὴν θύραν
τοῦ βιβίου.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Αὐτὰ νὰ γίνω εἴχως τῆς χειρὸς τῆς, μόνον ἡ ἐλπίς αὐτῆ
μοὶ μένει ἐπὶ παραθῶ ἐν τούτοις.

ΡΑΦΑΗΛΑ, κατ' ἴδιον, παρατραφεύσα αὐτόν.

'Α! τί βλέπω; εἶναι αὐτός.

ΧΑΙΔΩ, πρὸς τὴν 'Ραφαῆλαν.

Τί ἔχετε;

ΡΑΦΑΗΛΑ

'Εγὼ! τίποτε, ἐπὶ βελτίᾳ.

ΧΑΙΔΩ, παρατραφεύσα αὐτόν.

'Η φρονὶ τῆς εἶναι καταργημένη. (Παρατραφεύσα τὸν
'Ανδρέαν.) Καὶ αὐτὸς εἶναι συγκατακλιμένος. (Καθ' ἑαυ-
τήν.) Ἰσως ἀκόμα δὲν ἀπέλατο τὸ πᾶν.

ΧΑΙΔΩ, χαμηλοφώνως πρὸς τὸν 'Ανδρέαν

'Ελπίς καὶ θάρρος, καὶ ἔγω προκίσημα καλόν. Εἰς
μέγαν ἡ θέλησις διπλασιάζει τὴν μανίαν τῆς. Τὸν ἀτρό-
μητον ναυτικὸν εὐδὲν φοβίξει, ὅταν ὁ ἴσως μὲς ὀδηγῆ,
φθάνομαι εἰς τὸν λιμῆνα.

ΑΝΔΡΕΑΣ

'Ελπίς καὶ θάρρος, ἔγω καλὸν προκίσημα. Εἰς μέ-
γαν ἡ θέλησις διπλασιάζει τὴν μανίαν τῆς. Εἶμαι ἀτρό-
μητος ναυτικὸς, εὐδὲν μὲ φοβίξει, ὁ ἴσως ὅστις μὲ
ὀδηγῆ, μὲ φέρει εἰς τὸν λιμῆνα.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, βλέπων τὴν 'Ραφαῆλαν.

'Ελπίς καὶ θάρρος, ἔγω καλὸν προκίσημα' ἐπὶ πολλῷ
ἢ θέλησις διπλασιάζει τὸν βίον μου. Ἡ καρδία τῆς, ὀλιγό-
τερον δειλῆ, κλίνει πρὸς ἐμὲ ὁ ἴσως ὅστις μὲ ὀδηγῆ,
μὲ φέρει εἰς τὸν λιμῆνα.

ΡΑΦΑΗΛΑ

'Αναλαμβάνει θάρρος, μολοῦντι τὰ πάντα προσηνέ-
ουσι τρομακτικῶν καταγίγχα πρὸς τῆς ὁποίας τρέμμα. Καὶ,
τὰ πάντα μὲ φοβίξουσιν. 'Αλλ' ἂς ἀπορασίωσιν ὁ εὐαγνός'
ὁ θεὸς ὅστις μὲς ὀδηγῆ, ἂς ἀπορασίωσιν πρὸς τῆς τό-
χης μου.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, νύκτωρ εἰς τῆς χειρὸς πρὸς τὸν ἰερχόμενον
'Ανδρέαν.

Αἰετον, ἀνδραῖέ μου, αἰετον... τὴν πρῶτον. (Κάθη-
ται ἐπὶ τοῦ πρὸς τῆς δεξιᾷ ἀνακλιμένου πλεσίον τῆς
τραπέζης καὶ ἀρχίζει νὰ γράφῃ.) Αὐτὸς ὁ νέος 'Ανδρέας
εἶναι καρδία εὐγενῆς καὶ εἴχως προαγωγῆς.

ΧΑΙΔΩ, ὀρθία, ἐν μέσῳ τοῦ θεάτρου,

Καὶ ὅστις ἐπὶ προαγῆθῃ, δύνει θέλει ἢ νὰ δικαιοῦθῃ ἢ
νὰ φουνοῦθῃ.

ΡΑΦΑΗΛΑ, ἀκολουθοῦσα διὰ τῶν ὀρθοπέδων τὴν
'Ανδρέαν καὶ ἀπειταινομένη πρὸς τὴν Χαΐδα.

Νομίζεις;

ΧΑΙΔΩ

Εἶμαι βεβαία, καὶ δὲν ἐπὶ ἐκπλαγῶ εἶτι ἔχει εἰς τὴν
καρδίαν πάθος τι.

ΡΑΦΑΗΛΑ, μετὰ δισταγμοῦ.

Τὸ πάθος τῆς δέξαι.

ΧΑΙΔΩ, κατ' ἴδιον καὶ βλέπουσα τὴν 'Ραφαῆλαν.

Καὶ ἐπὶ ἄλλο ἴσως.

(Η 'Ραφαήλα Κάθεται πρὸς τὴ ἀριστερὰ τῶν θεῶν, ἢ Χάϊδω ἵσταται πλησίον τῆς.)

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, πλησίον τῆς πρὸς τὴ ἀριστερὰ τραπέζης, γράφει μετὰ ταραχῆς.

Ναι, κύριον βεβαίως νῆξ μάχη, καὶ εἶν συναντήσω τέλος... ἰκάνω τὸ ὅποιον ζητῶ πρὸ τούτου καιροῦ...

ΧΑΪΔΩ, χαμηλοφώνως πρὸς τὴν 'Ραφαήλαν.

Ἰδέτε λοιπὸν πόσον εἶναι συγκατακρινός!

ΡΑΦΑΗΛΑ, ὁμοίως.

Μὴ πόσον ταραχὴν γράφει!

'Ο Λορεδάνος: ἔτσι ἐντὸς φακέλλου τὴν ἐπιστολὴν τῆς ὁποίας ἔγραψεν, ἀναλίσκει κερδὸν εἰς τὸ εἶναι τῆς τραπέζης κερδόν, ἔχει τὴν κώδωνα καὶ ἐμπραξίεται ὁ Δομένικος; Δὲ τῆς πρὸς τὴ ἀριστερὰ θύρας.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ὁ ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἀφοῦ ἐσπράγισεν τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀποπεινόμενος πρὸς τὸν Δομένικον.

Οἱ συνδικητῆρες;

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Εἶναι ἱκανοὶ νὰ μείνουν ὅλην τὴν νύκτα! ἀφοῦ ἀπαξ ἰαδῆθσαν πίνοντες καὶ παίζοντες...

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἀποτόμως.

Παίζοντες!... Εἰπέ τους ὅτι κύριον ἀνχωροῦμεν... καὶ ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ ἀνακηρυχθῶσι.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Πηγαίνω... ἀλλ' ὁμοίως, αὐθίγα,
ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, θέτων εἰς τὸ θυλάκιόν του τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἔγραψε καὶ ἐσπράγισεν.

Ἐγὼ... εἶθε νὰ ἔβονάμην... ἀλλὰ εἶναι ἀεπορῶ!

τόσον σκίψαι... τόσον ἀναμνήσεις μὲ ἰπολιδρῆκον...
δός μοι τὸ σηματοῦμά μου.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, δίδων αὐτῷ μακρὴν τουρκικὴν καπνοσύριγγα.

Ἰδοὺ (χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Χάϊδω.) Βλέπετε ὅτι εἶναι εἰς τὰ καλὰ του... Διὰ τὴν ἔσυχαστα, εἰπέτε τῷ κερδὸν ἀπὸ ἰκάνω τὰ ἔσρατα τὰ ὁποῖα τὸν εὐχρηστοῦν τόσον. (Χαμηλοφώνως πρὸς τὴν 'Ραφαήλαν.) Ἦξέρητε, ἰθνηκὰ ἔσρατα... ἰντικὰ ἔσρατα. (Αναβάνει ἐκ τῆς τραπέζης ἐν μανδολίνον καὶ τὸ ἰγγυρίζει εἰς τὴν Χάϊδω. 'Ο Λορεδάνος εἶναι ἡμιεκκεκλιμένος ἐπὶ τοῦ πρὸς δεξιὴν ἀνακλίντρον, πλησίον τῆς τραπέζης, καὶ ἐξακολουθῶν νὰ καπνίζῃ φαίνεται βεβουλισμένος εἰς σκίψαι. Εἰς τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ μανδολίνου, ἀνασπέρτῃ καὶ στρέφεται πρὸς τὴν Χάϊδω.)

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, τείνων αὐτῇ τὴν χεῖρα εὐγνωμόμως.

Εὐχαριστῶ, Χάϊδω... ἔτοιμαζόμεν νὰ οἱ παρακαλέσω.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, κατ' ἴδιον, ἐξεργόμενος.

"Ἦξερητε ὅτι τοῦτο θὰ τὸν εὐχρηστοῦν... πηγαίνω νὰ ἀποπείψω τοὺς ἀξιωματικούς μας. (Ἐξέρχεται διὰ τῆς πρὸς τὴ ἀριστερὰ θύρας.)

(ἐκολουθεῖ)

ΧΑΪΔΩ Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εις πράξεις τρεῖς

ΤΟΥ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΗΝ

(Συνίσχεται ἔς προηγούμενον δράμα 448.)

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

(Ἡ Χαΐδα, συνδοσεμένη ὑπὸ τοῦ μαυροῦ, ᾄδει ἐντακνὸν τι ᾄσμα. Ὁ Λορέλιανος, θαλγάτανος, ἔρπει νὰ πῆρ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἢ κενεοτόρητ' καὶ ἀπορῆζεται μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν Χαΐδα. Τὸ ἔμα τῆς Χαΐδος, μετ' ἑνὸς στροφῆς ζωῆς καὶ ταχίας, καθίσταται βραῦν. Ὁ Λορέλιανος ἄλλοθεν κατ' ἄλλον καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ ἀποκοιμάται. Ἡ Παραλίκα καὶ ἡ Χαΐδα εὐθιχρονταί ἀποποδηθαί εἰς τὸν πρὸς τὴ δεξιὰ θάλαρον.)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΛΟΡΕΛΙΑΝΟΣ, κοιμάμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλιτήρου, Μαλιπύρας, ἀπερχόμενος διὰ τῆς πρὸς τὴ ἀριστερὰ θύρας.

Στρατηγῆ, εἶμαι εἰς τῆς δικταγῆς σκ. (Σταματῶν.) Κοιμάται. (Τὸν περατορεῖ ἐπὶ τινος στιγμῆς ἐν σιωπῇ).

Αὐτὸς ἔχει ἰσχυρὸν, δόξαν, πρὸς τὸ ἴδιον ἐν μόνον ἔγω, τὸ πρὸς αὐτὸν μῖτος· νὰ τὸν μῖτος εἶναι ἢ μόνον μου εὐδομονία εἶναι· νὰ τὸν μῖτος. Ἐπὶ πολὺ μὲ ἀταπείνωσεν ἢ τόχη τοῦ ἀλλ' ὑπομονῆς, θὰ ἰαδικηθῶ ἡμέραν τινά. Μήχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔσο ἰσχυρὸς, ἐνδοξος, ἐντιμος, καὶ ἴδιον ἔξ ἔγω ἐν μόνον, τὸ πρὸς σὲ μῖτος μου, ἔστω ἢ μόνον μου εὐδομονία νὰ σὲ μῖτος.

ΛΟΡΕΛΙΑΝΟΣ, ὅστις ἔτε ἐξυπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλιτήρου, ἀνακίθεται εἰς τῆς τελευταίας λίξας καὶ ἀπορῆζεται.

ΜΑΛΙΠΥΡΑΣ

Ἐξόφνησε. (Προχωρεῖ πρὸς αὐτὸν καὶ σταματῆ ἐκπλακτος.) Ἄλλ' ὄχι, δὴν ἐξόφνησε.

ΛΟΡΕΛΙΑΝΟΣ.

Ἦ! πόσον ὀρεχία εἶναι ἢ Ἐνατίξ καὶ ποιοι φαειροὶ ἔχοι τὸ ἀνάκτορον ἀτραπία τῆς ἰσπέρην τάπτην μερῶντων. Ἐδῶ, μακρὰν τῶν βεθῆλων, φίλοι, κινῶτε πάντοτε. Προπίνω ὑπὲρ τῶν ἱερομένων σκς, προπίνω ὑπὲρ τῶν ἐρώτων μας.

ΜΑΛΙΠΥΡΑΣ, βλέπων αὐτὸν μετ' ἐκπλήξσεως.

Ἦ περατορεῖ... ὦ θαῦμα!... κοιμάται!

ΛΟΡΕΛΙΑΝΟΣ, καθήμενος πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἐξυκολοθῶν νὰ δευροπολῆ.

Ἰδοὺ κῶδος... ἰδοὺ χροσῶς.

(Φαίνεται ὡς νὰ ἀνεκτῆ κῶδος διὰ τῆς χαρῆς καὶ νὰ κολῆ κῶδος ἐπὶ τῆς τραπέζης.)

Ἐχτω... ἀλλὰ δὴν παραίξαι γραμῆζεται ποσότης μαγκαλιτήρη; Παιζόμεν, φίλοι; παιζόμεν ἀκόμη; Ἄ! πόσον ὀρεχία εἶναι ἢ Ἐνατίξ καὶ ποιοι ἔχοι φαειροὶ! Τὸ ἀνάκτορον μου ἀτραπία τῆς ἰσπέρην τάπτην ὑπὸ μερῶν φῶτων. Ἐδῶ, μακρὰν τῶν βεθῆλων ὀρθαλμῶν,

ὦ φίλοι, κινῶτε, κινῶτε πάντοτε. Προπίνω ὑπὲρ τῶν ἱερομένων σκς, προπίνω ὑπὲρ τῶν ἐρώτων μας.

ΜΑΛΙΠΥΡΑΣ, περατορεῖ τὸν Λορέλιανον.

Ποῖα μεταβολῆ, ὦ οὐρκί, ἐπὶ τοῦ προσιόπου τοῦ. Οἱ στυατορεμένοι δάκτυλοι τοῦ στυσίλλοντος ὑπὸ λόσσης.

ΛΟΡΕΛΙΑΝΟΣ, καθήμενος πάντοτε ἐπὶ τοῦ πρὸ τῆς τραπέζης ἀνακλιτήρου, ἔσφ ὁ Μαλιπύρας ὅστις καθεται εἰς τὸ ἄλλο ἔσφον τῆς τραπέζης, ἐσφουθεῖ μετ' ἀπερτορεῖς ὅλα τὰ κινῆματα τοῦ.

Ἦῶς! χάνω ἀκόμη! πάντοτε χάνω!

(Κτυποῦν διὰ τῆς παρηξῆς ἄγγιλας τῆς τρέπης.)

Λοιπὸν, θέτω τὸ ἀνάκτορον μου, καὶ, πᾶν ὅ, τι μοὶ μῖται, εἰς ἐν μόνον μῖξιμον... εἰς ἐν μόνον. Ἀπαισία μοιξ, δὴν θὰ μὲ καταβῆλας. Σατανᾶ, ἴδοι εἰς βοήθειάν μου. Ἀκόθω κολομένους τοῦ κῶδος, αἰσθάνομαι πᾶλλον τῆν καρδίαν μου. Ἐμπρὸς, καὶ ἴαν χάνω... αἰσχος... θάνατος!

(Φαίνεται περατῶν μετ' ἀγνοίας τοῦ κῶδος τοῦ ὀποῖου ἢ ἀνεκτῶς τοῦ μῖλλε; νὰ κολῆ ἐπὶ τῆς τραπέζης.)

Ἄ! ὑπὲρ αὐτοῦ... ἔξ καὶ τρία...

(Φαίνεται ὅτι λαρῶνται τοῦ κῶδος, τῶς κινῶ, καὶ λίγι κατ' ἐκτόν μετ' χαρῆς καὶ ἰαπίδος.)

Χρησῶμαι ἔξ καὶ τέσσαρα.

(Κολῆ τοῦ κῶδος ἐπὶ τῆς τραπέζης; καὶ λίγι χαρῆλομένους καὶ μετ' τρέπης.)

Χάνω.

(Περατορεῖ τὸν ἀνεκτῶν τοῦ ἀνεκτῆς ζωῆς.)

Ἦ οὐρκί! δὴν βλέπω, συνῆζει τὸν χροσῶν τοῦ.

(Διὰ κινῆματος ταχίως ἀνεκτῆρας διὰ τῆς χαρῆς ἔνα τῶν κῶδος τοῦ ὀποῖου; ἐσφουθεῖ καὶ κρῆζει μὲ ὄροι ἄρῆχων.)

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ, παρταρών αυτό μετά προσοχής

Τί μυστήριον.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, μετά φωνής τρεμούσης.

Ναι, ξιέρθεα.

(Καθ' ἑαυτὸν καὶ απογγίζων τὸν ἰβρίδα τὸν ἀπὸ τοῦ μαιώ-
που τοῦ καταρρόντα.)

Ὁ αἰσχος, ξιέρθεα καὶ ἡ τύχη ἀλλάξει, καὶ αὐ-
τὸς ὁ αἰσχος χάνει τώρα, χάνει πάντοτε, πάντοτε.

(Ἀκροάμενος μετ' ἀνοικτησίας.)

Ποῖα ἔσμετα χερσὶ!

(Ἐμφορμῖνος καὶ ἐρχόμενος εἰς τὴν ἑμπρὸς τοῦ θεάτρου.)
Ὁ Λορεδάνος εἶναι νικητὴς, λέγουσι. Σωπήσατε. (Μὴ
σιγαλὴν φωνήν.) Ὁ Λορεδάνος εἶναι ἀνεκδρος, ἔτιμος,
ἡ ψυχὴ του βασανίζεται ἀπὸ τὰ μαρτύρια καὶ ὄραος
αὐτοῦ ἐξασκοντοῦν νὰ φάσων. (Διαικοντόμενος καὶ
κράζων.) Σωπήσατε, σιωπήσατε! (Περικατῶν τεταρτη-
μίμως.) Ὁ μαρτύριον ἀπὸ τὸν ἰβρίδα. Αἶν ὑπάρχει πλέον
δὲ ἡμῶν οὐτε αὐτοῦ οὐτε ὑπνος. Θέλω ὄραος νὰ ἰπα-
νορθώσω τὸ κακὸν τὸ ὄπουλον ἐπιρρίξω. (Ἦν ὄμιλῶν
πρὸς τινε.) Ἀκουσον, ἔκουσον. Εἰς εἰ, Ραρράλλη, τὸ
ἦμισο τῶν ἀγαθῶν μου, τὸ δὲ ἄλλο ἦμισο ὀρμισθατι
ὅτι θὰ δώσῃς εἰς τὸν οἶνον τοῦ Λορεδάνου... ἰβν ζῆ ἀκό-
μη... λάβε.

(Ἐλάγων ἐκ τοῦ κάλκω τοῦ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποῖον εἶχε
γράψῃ καὶ σφραγίσῃ πρὸ αἰλίω.)

Λάβε καὶ ἐγγείρισον τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, χωρὶς νὰ
τὴν ἀνοίξῃς, εἰς ἐκεῖνον μόνον.

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ, ἐκρίμων κραυγὴν καὶ δράττον
τὴν ἐπιστολὴν.

Ἄ! (Πλησιάζει εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ τράπεζαν καὶ
ἀναγινώσκει εἰς τὸ φῶς τῆς λυχνίας, ἐνθὸς ὁ Λορεδάνος
μένει ἀκίνητος καὶ ὄρθος ἑμπρὸς τοῦ θεάτρου ἀναγι-
νώσκων τὴν ἐπιγραφομένην.) «Πρὸς τὸν οἶνον τοῦ Λορεδάνου,
αὐτὸν μόνον...» (Ἀνοίγων τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀναγι-
νώσκων αὐτὴν ἐπιπορμῖτως.) «Ἐσπῆραν τινὰ... ἰβν τῆ
ἐμῆθ τοῦ οἴνου καὶ τοῦ περὶ αὐτοῦ... ὁ πατὴρ σοὶ μὴ
εὐτὸν ὄπουλον ἰπαιξῇ εἰς ἐν ἰβρίδων τῶν κόπων ὄλων τὴν
καρμωσίαν μου... ὁ πατὴρ σοὶ ἔπατάθῃ καὶ κατα-
στράφῃ παρ' ἡμοῦ...» (Ἐξασκοντοῦν τὴν ἀνάγνωσιν
τῆς ἐπιστολῆς χαμηλοφώνως. Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα
ὁ Λορεδάνος τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἰγίνετο πάλιν ἡ-
συχον καὶ γαλήμιον, ἐπικρατῆται κορυφόμενος ἐπὶ τοῦ
ἀκακλίντρου.)

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ, κρατῶν τὴν ἐπιστολὴν.

Εὐτυχὴς ἀνακάλυψις, ἦτις μεταβάλλει τὰς τύχας μας.
Ἡ σωτηρία τοῦ λοιποῦ ἡ ἑσπῆσῃς του εἶναι εἰς τὰς
χερσὶς μου. Κρατῶ εἰς τὴν ἔξουσίαν μου τὴν δόξαν του
καὶ τὴν τιμὴν του. Εὐδαμονία μου εἶναι εἰς ἡλπίς
τῆς ἰαδικησίας.

(Ἐξέρχεται διὰ τῆς εἰς τὸ βῆθος θύρας.)

THEOS THE A', PRAESENT.

(ἀκολουθεῖ)

ΧΑΪΔΩ Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εις πράξεις τρεῖς

ΤΟΥ

ΚΥΤΗΝΙΟΥ ΣΚΡΙΝ

(Συνέχεια ἔκ προηγουμένου ἀριθμοῦ.)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τὸ θέατρον περιεστῆ τὸ κατήστρομα ναυαρχίδος ἐνετικῆς. Ἡ σημαία τοῦ Ἁγίου Μάρκου κομνιζομένη ἐπὶ τοῦ μεγάλου στοῦ. Εἰς τὸ βάθος τουρκικὰ τινα κλοπὰ φερόντα εἰς τὸν ὄριζοντα. Τὰ ἱερέα τῆς ναυαρχίδος εἶναι συντεταγμένα. Δεξιὰ πληρωμένοι τρεῖς τῶν ὁποίων εἰσοσε τῆς πληγῆς. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὄπλα, κίλικαι, συντρίμματα θελοῦντα παρανοθεῖσαν ναυμαχίαν. Οἱ στρατιῶται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, οἱ ναῦται καὶ οἱ ναυτοκίβητες ἀνακρίνονται ἐπὶ τῶν σχεδίων, ὁφθοῦν εἰς τὸν ἄρα τὰ ὄπλα καὶ τὰ καλύμματα τῆς κεφαλῆς των.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Χορὸς ναυτῶν, ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ.

ΧΟΡΟΣ

Νίκη! νίκη! νίκη! Νέα δόξα καλύπτει τὴν σημαίαν τῶν τέκνων τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ, ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὄριζοντα.

Ἐλπίζω οἱ Τούρκοι ὅτι ἤθελον μὲς κλισίαι τὴν πρὸς τὸν Ἐσπέρικον ἴδόν. Ἄλλ' ἡ δόξα ἔμεινε εἰς ἡμᾶς...

(Δεικνύων βαρέλια βορίου καὶ σάκου.) Καὶ τὰ λάφυρα.

ΧΟΡΟΣ

Νίκη, νίκη, νίκη. Νέα δόξα καλύπτει τὴν σημαίαν τῶν τέκνων τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Οἱ ἀνακρίτω ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ καὶ πολλοὶ ἀξιωματικοί.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ κρατῶν πέλεκυν καὶ ἐν τῇ ζῶσιν ἀκόμην τῆς μάχης.

Ζήτη ἡ σφαῖρα, ἃς ἀφῆρῆσθωμεν τὴν μανίαν τῆς. Μία ἡμέρα μάχης εἶναι ἡμέρα εὐδαιμονίας. Ἡ στρατιὰ καὶ ὁ κερκυνὸς τερπύτουσι τὸ λογικόν. Ναι, ζήτη ἡ πορτίτις, ζήτη τὸ πυροβόλον. (Καθ' ἑαυτὸν.) Διευθύνων τὴν ἀνδρίαν των, ἐνόμιζον ὅτι ἤθελον εὖρει τὸν θάνατον. Ἄλλ' οὕτω ἴχνος ἑλπίδος; ναι, ναι, ὑπάρχει ἀκόμην. Τετέλεισται, ἡ νίκη ἦτις μαθεῖται τὴν καρδίαν των μοὶ ἀποδίδει φεῦ! τὴν μνήμην καὶ τὴν δυστυχίαν.

ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ, ἀνακρίθωμενος εἰς τὸν μέγαν ἱερέον.

Ἐν πλοῖον τουρκικὸν ἀνθιστάται ἀκόμην.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, ζωγράφος.

Τόσον καλλίτερον. (Πάλλων τὸν πέλεκυν.) Ζήτη ἡ σφαῖρα. Ἄς ἀφῆρῆσθωμεν τὴν μανίαν τῆς. Μία ἡμέρα μάχης εἶναι ἡμέρα εὐδαιμονίας. Ἡ στρατιὰ καὶ ὁ κερκυνὸς τερπύτουσι τὸ λογικόν; ναι, ζήτη ἡ πορτίτις, ζήτη τὸ πυροβόλον.

ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ, ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῆ ἀπὸ τοῦ ὄψους τοῦ ἱερέου.

Ὅχι, ὄχι. Θέρει τὴν σημαίαν του. Τὸ τουρκικὸν πλοῖον συνελήφθη.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, μετὰ θλίψεως ἀρίων νὰ πῶς ἐκ τῶν χειρῶν του ὁ πέλεκυς.

Τόσον χαρότερον.

ΧΟΡΟΣ

Νίκη, νίκη, νίκη. Νέα δόξα καλύπτει τὴν σημαίαν τῶν τέκνων τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

(Ὁ Δορεδάνος, βεβουλημένος εἰς τῆς σφίφεις του, γίνεται ἀρπυγὸς πρὸς τὰ ἀριστερά. Κατ' αὐτὸ τὸ εἰσοσεμα οἱ πρὸς τὰ δεξιὰ ναῦται διακελευόμενοι βαρβάρων βορίου τὸ ἄσπρον εἶχον ἄρα καὶ ἐναποθέσει ἐστ.)

ΧΟΡΟΣ, μετ' ἐξάφνης.

Εἶναι ἰδικόν μου... ὄχι, εἶναι ἰδικόν μου. Εἶναι τὸ λάφυρόν μου, εἶναι τὸ μαριδιόν μου. Μὰ τὸν Ἁγιον Μάρκον, ἃς γίνῃ δικαιοσύνη μεταξύ μας ἡ μάχημα.

ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ, καταβαίνων ἐκ τοῦ μεγάλου ἱερέου καὶ βιπτόμενος μετὰ τὸν αὐτῶν.

Ἐ, Ἐ, φίλοι, εἴθε λοιπὸν τραβοῦ. Ἀντὶ νὰ πολεμηθε μεταξύ σας, παίξεται καλλίτερον ποτος θὰ πῶς αὐτὴ τὸ βαρβάρων τοῦ βορίου.

ΧΟΡΟΣ

Ἐχει δικαίον, ἃς παίξωμεν, ἃς παίξωμεν καὶ ἔπειτα βλεπομεν.

(Εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν κίβου: ἐκ τοῦ θαλάσσιου του καὶ τοῦς κλισίαι ἐπὶ τοῦ βαρβάρου ἰνφ ὁ Δομηνικός καὶ οἱ ἄλλοι ναῦται ἴστανται περὶ τοῦς παίζοντα.)

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἰδὼν αὐτοὺς καὶ τρέχων μετ' ὄργης.

Νὰ παίξετε! νὰ παίξετε! καλλίτερον νὰ κτυγηθετε! (Θέτων τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ βαρβάρου.) Τὸ ἀναγορεύω... καὶ δὲν τὸ θέλω κλίον.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, προχωρῶν καὶ ἀποτυνόμενος πρὸς τὸν παίζοντα.

Κέρμα, ἔχασε μίση καλὸν ἀριθμόν.

(ἀκολουθεῖ)

ΧΑΪΔΩ Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εις πράξεις τρεῖς

ἢ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

(Συνέχεια τῆς προηγουμένης ἀρθρατί.)

ΝΑΥΤΗΣ

Αλιθία ;

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, ψυχρῶς·

Βίβαικ ἰνόμοσθι εἶδα εἶς καὶ τέσσαρσθι.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἀνακυρτῶν εἰς τὴν λέξιν ταύτην.

Ὁ ἀπρόοπτος συνάντησις, εὖ ἀκουσίθι ὕβρις. Ἀνάμνησις ἤτις μὲ φρονεῖ καὶ ἀναβιδέξθι τὸ ἐρήθημα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου·

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, μετὰ χαρᾶς.

Ὁ ! ἡ ψυχὴ τοῦ φεθάνθη τὴν ὕβριν ταύτην. Ἀποστρέφθι τὸ πρόσωπον. Βλέπω τὸ ἐρήθημα εἰς τὸ μέτωπόν σου.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ καὶ ΝΑΥΤΑΙ.

Ὁ ! ποῖα μανία τὸν κατέλαθεν. Ἄς ὑπακούσωμεν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ καὶ ἃ; πύσωμεν τὸ παιγνίδιον.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἀκούσθι, ΡΑΦΑΗΛΑ καὶ ΧΑΪΔΩ

Ἐφανίζονται ἀπρόοπτοι πρὸς τὰ ἀριστερὰ. ἰπάνω τῆς κλιμακῆς ἤτις ἄγει ἀπὸ τῆς κλίμακῆς εἰς τὸ ἄνω τοῦ καταστρώματος.

ΧΑΪΔΩ

Ναί, κυρία . . . δὴν ἀκούσθι πλέον θόρυβον, δὴν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος . . . ἴθιθε.

ΡΑΦΑΗΛΑ

Ἄγαθὴ τόχθι, δὴν ἤδυνάτην πλέον ἐν ἡσυχίᾳ ὑπὸ φέου καὶ . . . (Παρατηροῦσα περὶ ἰκνυτῶν.) Ἐτελείωσθι λοιπὸν ἡ μάχη :

ΧΑΪΔΩ, βλέπουσα τὸν ΔΟΜΕΝΙΚΟΝ.

Ὁ Λορεδάνος ; . . . ποῦ εἶναι ; (Ὁ Δομένικος τῆ δεικνύει τὸν Λορεδάνον κεντρή καὶ τεθλιμμένον.) Ἄ ! εἰς εἶρον τέλος, ἀθθίνα ! (Παρατηροῦσα αὐτὸν συμπαθῶς.) δὴν εἰς συνέθι λοιπὸν τίποτε ;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ὅχι, ὄχι.

ΡΑΦΑΗΛΑ

Μεῖς τῶ Θεῶ !

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, πρὸς τὰς δύο νεάνιδας.

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ναι μου φίλοι, ἀλλ' εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοίου τούτου καὶ διαρκούσθι τῆς μάχης, βαθύθις θὰ ἐφοδίζεθαι.

ΧΑΪΔΩ καὶ ΡΑΦΑΗΛΑ.

Ναί, δὴκ εἰς !

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Καὶ τίχθαι δίκαιον. Ποτὶ δὴν τὸν εἶδομεν ἐν ἐκτίθεται περισσώτερον, ἤτο πανταχοῦ.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Καὶ εὖ ἰπίσθι, δὴσι πανταχοῦ εἰ συνήτων.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Σθς ἡκολούθησον, καὶ κευχῶμαι ὅτι ἐκπεδίσταμεν λαμπρὴν νίκην.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, προχωρῶν.

Ἐνδεκα τουρκικὰ πλοία ὑόρμεν εἰς τὴν Ἐνεσίαν.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ἄ ! ὁμαῖς εἴθε, κύρια Μαλιπιέρα' εἰς ἐξήτων διὰ τὸν ὀφθαλμῶν κατὰ τὴν ὄραν τῆς μάχης' σπανίως ὁμας εἰς συνήτων.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Ἐπίβλεπον τὸν ἰχθρὸν.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ἡ ἐξοχότης τοῦ ἐπιπέπει πάντοτε.

ΧΑΪΔΩ, πρὸς τὴν ΡΑΦΑΗΛΑΝ βλέπουσα πῆριξ μετ' ἀνουχίας·

Καὶ ὁμαῖς ἰπίσθι, Κυρία . . . (πρὸς τὸν Λορεδάνον.) Ἄλλὰ δὴν βλέπω τὸν προστατούμενόν μου.

ΡΑΦΑΗΛΑ, μετ' ἀμυχνίας.

Ναί . . . ἰκίνον τὸν ὅποιον εἴχθι συστήθι . . .

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Εἴχθι δίκαιον ἐν μὲ τὸν συστήθι . . . ἐπολέμωσον ὡς λέων . . . ἐπὶ πολὺ ἴστωτο πλησίον μου . . . ἀλλὰ περὶ τὸ τέλος τῆς μάχης δὴν τὸν εἶδον πλέον.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, ψυχρῶς.

Εἶναι πιθανόν ὅτι ἐφρονέθθι.

ΡΑΦΑΗΛΑ

Ὁ ! οὐρανή !

(ἀκολουθεῖ)

ΧΑΪΔΩ Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εις πράξεις τρεις

του

ΗΓΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

(Συνίχται τῆς προηγούμενου δράματος.)

ΧΑΪΔΩ, χαμηλοφώνος και θλίβουσα τὴν χιτῶνά της.

Σιωπῆσατε λοιπόν.

ΛΟΡΕΛΑΝΟΣ, πρὸς τὴν Μαλιπιέρην.

"Ὀχι!... δὲν εἶναι, χάρις τῷ Θεῷ, μᾶτε μεταξὺ τῶν νεκρῶν, μᾶτε μεταξὺ τῶν πληγωμένων. Εἶμαι καλῶς πληροφορημένος... ἀλλ' ἔγινεν ἄφαντος..."

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Αὐτὸς θὰ ἦτο τὴν ὄριον εἶδον μπετόμενον εἰς λίμνον μετὰ δεκάδος βομβαρδιστῶν, ἀκλιμακτῶν τοὺς ὄποιους ἔγα.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

"Ὁσον στρατιωτικὴ ἐκ τοῦ λόχου μου..."

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, πρὸς τὸν Λορέλανον.

"Ἐμεινον ἐκεῖ μὲ βραχιόνες; Ἰσχυρομένους καὶ αὐτὸ τοὺς ἐνώχλοι τοὺς ἀνδρείους.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Καὶ θὰ ἰρωτήσω πῶς παρὰ τὴν δικταγὴν μου καὶ τὸ παράδειγμα μου...

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

"Ἀπερρίσταν νὰ ἐπιθῶσι..."

ΛΟΡΕΛΑΝΟΣ, πρὸς τὸν Δομένικον.

Σιωπὴ!... θὰ τὸ μάθωμεν!... (Πρὸς τοὺς στρατιώτας.) Ἐπολεμήσατε καλῶς, φίλοι μου, ἐξελκρώσατε τὸ καθένο ἑαυτοῦ. (Πρὸς τὸν Δομένικον καὶ τοὺς κούρας, κρυφῶν αὐτοὺς εἰς τὸν ὄμιον.) Ἀπαγόρευσα νὰ παίξεται... ἀλλὰ δὲν ἀπαγόρευσα εἰς τοὺς νικητὰς νὰ φάλλωσι καὶ νὰ πῶσι.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, ἔξω ἀπὸ χιτῶνα.

Ζήτη!

ΛΟΡΕΛΑΝΟΣ, μεθιδῶν.

"Ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπαυτομένην πάντοτε μετριότητα... καὶ εἰς αὐτὰς τῆς νίκης. (Πρὸς τὴν Χαΐδω καὶ τὴν "Ραφαήλαν αἰτινας κινουμένης διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι.) Μείνετε! ἰδῶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος; θὰ ἦθε καλλιτέρον, διότι ἔχετε τὸν καθερὸν ἄερα. (Πρὸς πολλοὺς ἀξιωματικούς.) "Ἔμει, Κύριε, ἀκολουθήσατέ με. (Καταβάνει διὰ τῆς κλίμακος τοῦ βάρους εἰς τὸ ὑποκατάστημα, ἀκολουθούμενος παρ' ὄλων τῶν ἀξιωματικῶν.)

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Λοιπόν, ἀφοῦ ὁ ναύαρχος τὸ ἐπιτρέπει, ὑπάγω νὰ

εἶρω τὸ βάρη μὲ τὸ βόμι διὰ νὰ συνδέσω πάλιν στήθεσι μαζῆ του. (Καταβάνει διὰ τῆς κλίμακος τοῦ βάρους.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ναῦται εἰς τὸ βῆθος τοῦ θαλάσσιου, καθήμενοι ἢ ἀνακλιμένοι, ἄλλοι ἐνασχολούμενοι εἰς διαφόρους ἐργασίας: ἡ ΡΑΦΑΗΛΑ προχωρεῖ σκαπτικῆ εἰς τὸ ἄερα τοῦ θαλάσσιου ΧΑΪΔΩ.

ΧΑΪΔΩ, πλησιάζουσα τὴν "Ραφαήλαν καὶ μὲ χαμηλὴν φωνήν.

Τίσον σκαπτικὴ καὶ τίσον περίλυπος ἐν ἡμέρῃ νίκης!

ΡΑΦΑΗΛΑ, ζωηρῶς.

"Ἐγὼ!

ΧΑΪΔΩ, μεθιδῶσα.

Καὶ ἡ συμπάθεια τὴν ὅποιαν τρέφει πρὸς τὸν νέον προστατιούμενόν μου ὅστις ἐπίσης εἶναι καὶ ἰδικός σου! (Κίνημα τῆς "Ραφαήλας.) "ὦ! πρέπει νὰ μὲ εἰπῆτε τὰ πάντα, ἔλλωσ ἰγὼ ἀποσύρω τὴν προστασίαν μου. Καὶ πρῶτον πῶς γνωρίζεσθε;

ΡΑΦΑΗΛΑ

Μίαν ἔχοντες οἰκογένειαν ἐνώθημεν ἐκ γενετῆς διὰ φίλιας τρυφερῆς, καὶ συναρμυρίζομεν οὕτως τὰ παιδικὰ μου ὄνειρα. Ἐπῆλθον ὅμως δυστυχῆς ἡμέραι καὶ μᾶς ἀνεχώρησαν. Ἀντὶ τὴν ἐγκαταβολὴν αὐτῶν, ἀλλ' αὐτὸν ἐκαπέσαμεν πάντοτε. "ὦ! πῶσον ἡ φωνὴ του ἦτο συγκινητικὴ ὅταν ἀπεμακρύνετο καὶ μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἀνεχώρηε ὑπάκουον εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν ἀπαίτησιν τῆς τιμῆς, ἀλλ' ὅτι ἡ ψυχὴ του μένει πλησίον μου. Καὶ ἀνεχώρησεν ὅπως ἐκπληρώσῃ ἰερὸν καθῆκον, ὁμνῶν ὅτι θὰ ἐκανήθῃ

Ευδοξος, τιμώμενος. "Ω! πόσον ή φωνή του ήτο πα-
θητική!

ΧΑΙΩ

Σιωπή! βλέπω να πλησιάζουν ναύται. (Εξέρχεται
ἀριστεράθεν συνομιλοῦσα χαμηλωμένης.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ναύται, ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, ἰρχόμενος ἐκ τοῦ βάθου καί
κλιών βερίλιον βουσίω.

"Ε! Ε! ἴλατε λοιπόν νά με βοηθήσετε καί σεις. Ἐμ-
πρός, παιδιά. Ὁ κούρσος μάς ἐσυγχώρησε νά πούμεν
καί νά τραγηθήσωμεν.

ΟΛΟΙ

Ναί, ἄς τραγηθήσωμεν.

Α΄. ΝΑΥΤΗΣ

"Ελα, Δομένικε, εἰπέ μας κινὴν τραγούδι νουτικόν.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Δὲν ζητῶ ἕλλο καλλίτερον, ἀλλ' ὁ ἀὴρ τὰς θαλάσ-
σας ἔβλαψε τὴν φωνήν μου καί ἔλασεν τὰς μελωδίας
μου. (Παρατρῶν τὴν "Ραφαήλαν ἣτις εἶχε καταβῆ δεξι-
τῆς μασκίας κλίμακος καί τὴν Χαίω ἣτις ἰσομαζέται
νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.) Ἄλλ' ἐάν ἡ Χαίω ἔθελε νά με
ἀντικαταστήσῃ, νομίζω ὅτι κανεὶς δὲν ἔθελε παραπο-
νεθῆ. (Χαμηλωμένης πρὸς τὴν Χαίω ἣτις προχωρεῖ.)
Τὸ φῆμα τῆς αὔρας... ἔξοῦρατε... ἡ καρδιά ἡ ὅποια
περιμένει τὴν αὔραν... Αὐτὸ εἶναι καθκὸν τραγούδι
νουτικόν.

ΧΑΙΩ

Εὐχαρίστος, κόριε Δομένικε.

ΟΛΟΙ

Εἶγα!

"Η Χαίω συνομιλοῦσα τῆ ἀρχήτρια: ἦτοι νουτικὸν φῆμα
ἀντικαθήμενον τοῦ ὅποιου εἶναι πλοῖον μὴ ἀναπηρῶμενον ἰσὺς
καί περιμένον τὸν ἄερον δὲ νὰ ἔβληθῃ εἰς τὸ πλάγιον.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, ὄντι: ἀπόβη τὴν σκαρὴν παρὶ τὰ μέτω
τοῦ ξηρατος τῆ Χαίως, παρατρῶει πρὸς τὴν θάλασ-
σιν καί κρᾶζει.

Τί βλέπω ἐκεῖ; ... εἰς τὰ σκαρῶν, εἰς τοὺς χαμη-
ροῦς! ... ἐν ἰχθυῶν πλοῖον... ἐν πλοῖον τουρκικόν
προχωρεῖ!! (Κινῶν: γενική) "Ὁχι, ὄχι, ἡ αὔρα τὸ
σπέρχεται πρὸς ἡμᾶς, δὲν εἶναι χαμηρὸς ἰστούς! ... Ἄλλὰ
δὲν ἀπικτώμαι, βλέπω ἐπι τοῦ καταστρέματος ἑσθίνον
τὸν ὅποιον. Διάγραμον ἀποκρίμενον, τὸν νῆον Ἀνδρέαν, ὁ
ὅποιος κραταί εἰς τὸν χῆμα τὴν σκαρῶν τοῦ Ἁγίου
Μάρκου. Τί νὰ ἔσται ἀπὸ γε;

ΟΛΟΙ

"Ας τρέξωμεν. (Ὁρᾶται πρὸς τὰ ἀριστερὰ καί γίνον-
ται ἄρκετοι πρὸς τὸ μέρος ἐκ τοῦ ὅποιου τὸ ἰχθυῶν
πλοῖον ὑποτίθεται ὅτι ἰρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΡΑΦΑΗΛΑ, ΧΑΙΩ

ΡΑΦΑΗΛΑ, κατ' ἴδιον, μετὰ συγκινητικῶς.

"Ὁ Ἀνδρέας! εἶναι θανάτων! (Παρατρῶουσα τοὺς ἀ-
πηρῶμενος νῆους.) Καί νὰ μὴ δύνωμαι, ὡς αὐταί,
νὰ ἄρῃμαι πλείον τῶν! ... Ἄ! δὲν βλέπει. (Κάμνει
βήματά τινα.)

ΧΑΙΩ, πλησιάζουσα καί σταματῶσα αὐτῆν.

"Πουχάτατε, κυρία, δὲν εἶς τὸ εἶχον προσεῖπαι; Ἐπι-

νέρχεται, ἔκταν βεδορία παρὶ τοῦτου! Ἐπανέρχεται νη-
πιτὰς καί ἀξίος ὄμιον.

ΡΑΦΑΗΛΑ

"Ἄλλ' ὁ Λορεθάνος! ...

ΧΑΙΩ, μελοδῶσα.

Τίς οὐδὲν! ἰσως εἴρωμεν μίση νὰ τὴν ἀποτρέψωμεν
τοῦ σκοποῦ του. Εἶναι μὲν δύσκολον... ἀλλὰ τίλος
πάντων...

ΡΑΦΑΗΛΑ, μετὰ χερῶς.

Τί λέγεις;

ΧΑΙΩ, χαμηλωμένης.

Ναί... καί... ὑπάρχει μυστικόν τι τὸ ὅποιον εἶς
ἀπορρῶ, ὄμις; καί αὐτόν. Καί ἴαν θνηθῶ νὰ ἀνακαλύψω
τὸ μυστικὸν τοῦτο!

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Οἱ ἀνωτέρω, Δομένικος, εἰσέρχόμενος; δεξιόθεν.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, ὑψηλωμένης.

"Ἄ! αὐτὸς εἶναι ἀνδρείος... ἢ μάλλον λουσοκράτης.

ΧΑΙΩ καί ΡΑΦΑΗΛΑ.

Ποῖος;

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

"Ὁ Ἀνδρέας δὲ! μὴ τοὺς δέκα βομβαρδιστὰς του ὤρ-
μυσε κατὰ τοῦ τουρκικοῦ πλοῖου...

ΧΑΙΩ καί ΡΑΦΑΗΛΑ.

Καί λοιπόν;

(ἀκολουθεῖ)

ΧΑΪΔΩ Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εις πράξεις τρεῖς

ἢ

ΚΙΤΙΝΙΟΥ ΣΚΡΗΣ

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου ἀριθμοῦ.)

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Καὶ λοιπὸν! τὸ ἐπιλοχίαιε καὶ τὸ ἐκυρίευσαι εἶναι λάφυρόν σου. Καὶ μελαγχολῶ δὲν θὰ πιστεύοιτε ὅτι τοῦ τὸ διακριθευτοῦ.

ΧΑΪΔΩ

Ποῦς;

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Αὐτὸς ὁ καταραμένος, λοχηγὸς Μαλικιάρης κερύττει ὅτι τὸ πλοῖον τοῦτο εἶναι κατὰ δίκαιον λόγον ἰδιόκον σου.

ΧΑΪΔΩ

Καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα;

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι στρατιώται οἱ ὅποιοι συνώδευσαν τὸν Ἀνδρέαν ἔσκει βομβαρδιστοὶ, ἀελλοῦται ἀπὸ

τὸν λόγον Μαλικιάρη. Ὅ, τι λοιπὸν ἐκέρδισκεν ἀνέκα κατὰ καθήκον εἰς τὸν λοχηγόν.

ΧΑΪΔΩ, ἔρασθεσ πρὸς τὰ δεξιά.

Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδωμεν... Τρέχω νὰ ἐπιλήσω εἰς τὸν Λορηθάνον, τὸν κέρειν μου.

ΡΑΦΑΗΛΑ, ζωπρῶς.

Ναὶ... ναὶ... τρέξω.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Δὲν εἶς τὸ συμβουλεύω... εἶναι εἰς πολὺ κακὴν διάθεσιν.

ΧΑΪΔΩ

Ἐνθ' εἶναι ἡμέρα νίκης!

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Πρὸ ὀλίγου ἐφαίνετο κλοδιόθετος καὶ προσενῆς, καὶ ἤθελον νὰ τοῦ ἐπιλήσω περὶ ἐνός σχεδίου τὸ ὅποιον μελετῶ νὰ ἐκτελέσω ἔμαρθε εἰς τὴν θανατίαν.

ΧΑΪΔΩ

Ποῖον;

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, μετ' ἀμνησίας.

Ἐπρόκειτο... περὶ ἐνός προσώπου τὸ ὅποιον γνωρίζω καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἔχω ἰδέας τινάς... ἰδέας ἀνδρείου καὶ τιμίου νεωτεροῦ... ἰδέας πρὸ πολλοῦ χρονολογούμενας... καὶ ἐνόμιζα ὅτι ἤθελαν τοῦ φανεῖ ἀρσενταὶ καθὼς εἰς ἐμεῖ! ὦ ναὶ, παρήμενα!

ΧΑΪΔΩ

Λοιπὸν τελείωσον.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Οἱ χαρακτηριστὲς τοῦ ἐμαζεύθησκον, ὠχρίσκον καὶ ἐκίτων τὸ ὅποιον δὲν ἐνωθ' εἶναι ὅτι μοῦ εἶπε μὲ ἐνὸς εἶδος

γέλωτος: «Καλὰ, παιδί μου, πολὺ καλὰ» ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει καὶ τὸ εὐρίσκαις εὐλόγον, διακί μὲ ἐρωτῆς: βλέπεις ὅτι ἔχω ἀσχολίαν... ὕπαγε... ὕπαγε!» Καὶ ἐπειδὴ δὲν συνεθίζω νὰ τοῦ ἀντιλέγω, ἐμαζεύω τὰ παντὰ καὶ περιμένο νὰ περῶσι ἡ μύρα. Καὶ νὰ, ἡ μύρα. (Δεικνύων τὸν οὐκὸν ὕς: εἰς τὸ βάθος εἶναι κενελομαμένος ἀπὸ νεροῦ.) Εἶναι σκοτεινὸς σὲν τὸν ὀρίζοντα αὐτὸν τὸν στιγμῆν. Δὲν νομίζω νὰ διασκεδάσθω... θὰ ἔγωμεν καταιγίδα. (ἀελλοῦται τὴν ῥαφάην καὶ καταδιδάσκων αὐτὴν διὰ τῆς πρώτης κλίμακος.) Ἐλάτε, κυρία. (Καταβαίνει καὶ αὐτὸς βαθμίδα: τινάς, στρέφεται καὶ ἀποτινέται πρὸς τὴν Χαΐδω.) Θὰ μείνετε ἰδῶ;

ΧΑΪΔΩ

Ναί.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Τολμᾶτε νὰ μείνετε;

ΧΑΪΔΩ

Ναί.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Εἰσθε γενναῖα, ἐγὼ φρέγω. (Καταβαίνει τὴν κλίμακα καὶ γίνετα ἀφαντος.)

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΧΑΪΔΩ, ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, εἰσπρόχουμος νεωτεροῦ.

ΧΑΪΔΩ, κατ' ἰδίαν, παρκατεροῦσα αὐτόν. Εἶναι αὐτὸς... δὲν μὲ βλέπει. (Σιωπὴ στιγμῶν τινων. Τὸν πλοῦταζαι μετὰ θυλίας.)

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ψυχρῶς.

Ἄ! ὕμεις εἰσθε, Χαΐδω!

ΧΑΪΔΩ

Ναί, αὐθόνητα, ἐρχοῦντα νὰ εἶς ζητέσω....

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, απότομος.

"Έχει καλώς... συγκατατίθειμαι, τὸ εἶπα ἔδη εἰς τὸν Δομένικον. Εἶθε εὐθερίας, καὶ θὰ εἴχατε τὴν εὐλευθερίαν σας πρότερον, ἐὰν ἐμάντευον τοὺς σκοπούς σας.

ΧΑΙΩ

Ποῖους, αὐθέντα;

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ

Τὴν προτίμησιν μὲ τὴν ὁποίαν τιμᾶτε τὸν νεώτερον Δομένικον.

ΧΑΙΩ, ψυχρῶς.

Δὲν ἴδωκα εὐθερίαν προτίμησιν μᾶτε εἰς αὐτὸν μᾶτε εἰς κανένα. Ὁ Δομένικος ἠεκατόη.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, ζωηρῶς.

Εἶναι ἀληθές; (Μετὰ χαρᾶς.) Ναι, τρώντι... δὲν ἔτο δυνατόν... ἦσαν βέβαιος ὅτι δὲν ἔτο αὐτός... (Διακοπτόμενος καὶ μετὰ δισταγμοῦ.) Ἄλλ' ἴσως ἄλλη ἔαλογά... .

ΧΑΙΩ, ψυχρῶς.

Οὐθεμία... διὰ νὰ ἐλάτῃ τις πρέπει νὰ ἦται εὐθερίας.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ

"Ἐχτις δικαίον' συγγώρησόν με διότι δὲν συνέντηφα εἰσὶν τὰ δεσμά σου. Πολλάκις τὸ ἐπαθίμουν, ἀλλὰ δὲν εἶχον μᾶτε τὴν γενικιότητα μᾶτε τὸ θάρρος' ἢ φοβὴ σου μὲ ἔτο γλυκίστα ὡς φίλου, ἢ παρουσία σου μὲ ἐπαρηγόρημα εἰς τὰ ἄλγη μου.

ΧΑΙΩ

Ἄληθές!

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ

Καὶ ἐν τούτοις αἰσθάνομαι ὅτι ἔπρεπε νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν εὐλευθερίαν.

ΧΑΙΩ, ζωηρῶς.

Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ τὴν εἰδεχόμην. (Ὁ Αορεδάνος κἀναίει κίνησιν ἐκπλήξεως καὶ ἡ Χαίω ἐξακολουθεῖ μᾶλλον δειλῶς.) Ὑπαί, εἰς ἐν ὁραίαν τὰ πάντα, ὤμαί; ὅστις μοὶ ἰσοῦσατε τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν, δὲν μοὶ εἶπατε ὤμαί; ὅτι εἶθε δλιγώτερον διστοχῆς ἔταν ἡμᾶς πλεῖστον σας. Αὐθέντα μου, θὰ μείνω ἐνδοῦ πίσωγατε.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, λαμβάνων αὐτὴν ζωηρῶς ἐκ τῆς χειρὸς.

Μείνον λοιπὸν... μείνον ἀκόμη.

ΧΑΙΩ

Τί λέγατε; Ὁμιλήσατε, ὁμιλήσατε, σας ἰκατέως.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἄσυχος.

Ἐγὼ... δὲν ἔχω τίποτε... δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ. (Ζωηρῶς.) Τί ἤθελες; τί μὲ ἐζήτης; Εἶμαι πολλὸ ἐγνωστός... ἀκούων σε, βλέπων σε... σὶ ἐλευθέρησας.

ΧΑΙΩ

"Ἦθελα, αὐθέντα, μίαν χάριν.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, ζωηρῶς.

Οἰαδήποτε καὶ ἐν ἦται, σοὶ τὴν ὑπόσχομαι.

ΧΑΙΩ

"Ἦ μᾶλλον δικαιοσύνην ὑπὲρ τοῦ Ἄνδρα. Τὸ πλοῖον ἐκείνο τοῦ ὁποίου ἐκ τῶν προτέρων τῷ ἀναθήσατε τὴν ἀρχηγίαν ἐνώπιόν μου, τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον κατέταχες διὰ τῆς ἀνδρείας σου...

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ

Λοιπὸν!

ΧΑΙΩ

Ὁ Μαλιπιέρης θέλει νὰ τὸ ἀρπῆσιν ἀπὸ αὐτὸν, ἀγνοῶ ἐν τίνι δικαιοματί.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ

Σοὶ ὑπόσχομαι, σοὶ ὁραίχομαι ὅτι δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο.

ΧΑΙΩ

Τώρα εἶμαι ἄσυχος, καὶ τρέχω νὰ τῷ ἀναγγίλω τὴν καλὴν ταύτην εἰδήσιν. (Βλέπουσα εἰσερχόμενον τὸν Μαλιπιέρην.) Ὁ λοχαγός! Ἄ, αὐτὴν τὴν φορὰν εὐθὴναι πολλὰ ἀργά. (Καταβαίνει διὰ τῆς δευτέρας κλίμακος τῆς ἀγοῦσας εἰς τὸ ὑποκατάστρωμα.)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, πρὸς τὸν Μαλιπιέρην ὅστις προσελίπει καὶ τὸν χειρτερίζει.

Ἦξέρας τὴν διαγραφίσειαν φαινοικίαν. Τὸ σχέδιόν σας εἶναι ἄρρον. Ὁ νέος πρέπει νὰ ἀνταμωρῆθῃ, κατὰ τὸ ἔργον τοῦ καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, μετὰ πενίας.

Ἐὰν κατὰ τὸ ἔργον τοῦ καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἰκατέως πρέπει νὰ ἀνταμωρῆται, τότε ἐκείνος ὅστις διακρίσει πρέπει νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν ἰσχάτην θέσιν.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, ὑπερηφάνως.

Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο;

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, ὁμοίως.

"Ὅτι εἰς μάτην ὁ νέος εὐτος ἐπορθαλισμὸς τὸν τίτλον τὸν ὁποῖον ἐγὼ μόνος θὰ λάβω.

ΑΟΡΕΔΑΝΟΣ, ὁμοίως.

Ἀμείως καὶ ἐν πλήρει συγκαταθείσει τὸν δίδω εἰς αὐτὸν εἶναι ἰδικός τοῦ.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, εἰρωνικῶς.

Ἰσως.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, Εκκλητικός.

Πώς ;

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ

"Ισως, ιδώ, δὲν εἶσθε μόνος κύριος.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Καὶ τίς ἄλλος ἤθελεν εἶσθε ;

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ

"Εκείνος ὅστις νομιζῶ κατέχει τὸ μυστικόν σας, καὶ οὗτος εἶμαι ἐγώ !

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κατ' ἴδιον.

"Ὅλον τὸ αἷμα ἐπάγωσεν ὑπὸ τρόμου εἰς τὴν καρδίαν μου· αἰσθάνομαι ὅτι τρέμω" (Ἐκπνευμαθίνων θάμβος.) Ἀλλὰ διὰ μὴν ματαίαν ἀπειλὴν, διατὶ νὰ καταβάλλωμαι τοιοῦτοτρόπως ;

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ, κατ' ἴδιον, παρατρῶν αὐτόν.

Εἰς αὐτὴν καὶ μόνον τὴν λέξιν ὁ τρόμος τὸν ἐπάγωσεν. Ἀπ' ἰδῶ τὸν βλέπω νὰ ταράσσεται. Τὸ αἶσχος τῆς ἀπειλοῦσας αὐτὴν ἀτιμίας φαίνεται ὅτι τὸν καταβάλλει.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, πλησιάζων τὸν Μαλιπιέρην καὶ προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του.

Τὸ μυστικόν τοῦτο ἐπὶ τοῦ ὁποῖου φαίνονται θεμαλωμένοι αἱ ἄλλοι σας, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ χίμαρισμα.

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ, εἰρωνικῶς.

"Ὁ ! ἀλωθῶς, εἶναι ὄνειρον, ἀλλ' ὄνειρον ἀδιάκριτον ἀπεκάλυψε πολλὰκις ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα ἐπραξέ τις ἐξ ὑμῶν. (Ὡς νὰ ἐμιλῆ καθ' ἑαυτὸν.) Ἐντεῦθεν βλέπω ἐκάμει τὴν ὥραιαν Ἐνστιαν, τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο ἀνάκτορον τὸ ὁποῖον ἀστράττει ὑπὸ τῶν φώτων. Βλέπω λέμενον τὸ χρυσίον . . . ἀκούω κυλιομένους τοὺς κόβους.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κατ' ἴδιον καὶ φρίσσων.

Μέγιστε Θεέ !

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ, ἐξακολουθῶν ὠσπύτως.

"Ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης, μετ' ἐμοῦ, παρατρέσκατε τὴν τελευταίαν ταύτην βολὴν . . .

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κατ' ἴδιον ὠσπύτως.

"Ὁ οὐρανέ.

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ

"Ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεπτάται ὅλον τὸ παγκόσμιον, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεπτάσθηκα ἡ τιμὴ μου καὶ ἡ ζωὴ μου. Εἰς εὐγενὲς τῆς Ἐνστιας ἔχουε . . . τὸ βλέπω ! ὄχι, ὄχι . . . ἀπατόμην . . . ἀτιμίας καὶ ἀπίστως ἐκάρδησε ! ! !

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ δρᾶντων τὸν βραχίονά του.

"Ἄθλιε !

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ, μετὰ φλέγγματος.

Πόθεν προέρχεται ἡ ὀργὴ αὐτῆ ; Εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς τὸ ὄνειρον τοῦτο ; ὁ ἄρχων οὗτος . . . μήπως εἶσθε ἡμεῖς ;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, καθ' ἑαυτόν.

Χωρὶς νὰ θέλω, ὁ τρόμος μου ἀπεκάλυψε εἰς αὐτόν τὰ πάντα. Αἰσθάνομαι ἱκαντὸν καταβεβλημένον ὑπὸ τῆς ἀπειλοῦσας με ἀτιμίας.

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ, παρατρῶν αὐτόν.

Εἰς τὴν διέγχεσιν ταύτην, ὁ τρόμος ἐπάγωσε τὰ μέλη σου· τὸν βλέπω ὅτι τρέμει· τὸ αἶσχος τῆς ἀπειλοῦσας αὐτὸν ἀτιμίας φαίνεται ὅτι τὸν καταβάλλει.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ζαρωθῶς.

Πρὸ τῆς τιμῆς, πρέπει νὰ μοὶ ἀραιωθῇ ἡ ζωὴ· πρέπει νὰ ἀποδείξατε τὴν σκοφαντίαν ταύτην. Ἄλλως, κέρμε . . .

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ

Μὴ φοβῆσθε τίποτε, ἔλας ; τὰς ἀποδείξεις τὰς κρατῶ· ἢ παρ' ὁμῶν γρηγορεῖα αὐτὰ διαθήκη . . .

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, Εκκλητικός.

"Ὁ ἀπιστία !

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ

Πρὸς τὸν νέον Δονάτον . . .

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, θέλων νὰ ἱρηνῆσῃ εἰς τὸ θαλάκιόν του.

Πώς, καὶ κατὰ ποῖαν συμπύκνωσιν ; . . .

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ, ψυχρῶς.

Μὴ ζητεῖτε . . . τὴν ἔχω ἐγώ . . . (βλέπων τὸν Λορεδάνον φέροντα τὴν χίμαρ εἰς τὸ ἰγχερίδιον.) Σὰς ὁμῶν εἶναι τὸ ἰγχερίδιον δὲν θὰ ἔδιδοντο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκδίκησίν μου. Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο, νομιζῶ, νὰ συνεννοηθῶμεν ἐν κρηπῶ καὶ ἀθροίβως . . . Καὶ πρῶτον σας ζητῶ τὸν τίτλον τὸν ὁποῖον μοὶ ἀμνησθεῖται ὁ Ἄνδρας.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ζαρωθῶς.

Ποτὶ ! ποτὶ ! εἶπον εἶναι θὰ τὸν λάβῃ αὐτός.

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ, ἀπαλῶν αὐτόν.

"Ἄλλ' εἶμαι κύριος τῆς ζωῆς σας.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ἀεθατὶ τὴν λοιπὸν . . . θυσιαστέ με.

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ, ὁμοίως.

"Ἄλλ' κύριον, ἴσως σήμερον, δι' ἐμοῦ ἢ Ἐνστιαν θὰ μᾶθῃ . . .

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κατ' ἴδιον.

"Ὁ Θεέ μου, οἰκτιρὸν με !

ΜΑΑΙΠΙΕΡΗΣ, ὠσπύτως.

"Ὅτι ὁ Λορεδάνος, ὁ ἦρας τας, τὸ εἰδωλὸν τας, ἐξετρέπη τῆς ἰδοῦ τῆς τιμῆς. (ἀκολοῦθα)

ΧΑΪΔΩ Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εἰς πράξεις τρεῖς

ἢ 100

ΚΙΤΤΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

(Συνέχεια τῆς ἀρ. 135.)

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἐκφίρνω κρυγόν.

Τίς;... ἐγώ!... ἔτιμος καὶ ἀπίστος... (Πίστων
καταβεβλημένος.) Ποτέ! ποτέ!

ΜΑΛΙΗΠΕΡΗΣ, πλησιάζων καὶ περικτερῶν αὐτὸν
ψυχρῶς.

Ἔχω λοιπὸν τὸν λόγον σας.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ταπεινῶν τὴν κεφαλὴν ἐν εἰδει συγκα-
ταθέσεως, λέγει μετὰ κόπου καὶ χαμηλωρόνης.

Θεὶ μου!... λάβε οἶατον δι' ἐμέ.

Ὁ Μαλιηπέρης, εἰσέρχεται δεξιόθεν.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, μόνος ἐπὶ τῆσι στήθεσι καὶ βεθυθεταίνων·
εἰς τὰς ἀνεπιτηδέμας τῶν ἄσπετα ἈΝΔΡΕΑΣ φερόμενος ὑπὸ
τῆς ΧΑΪΔΩς ἥτις τῷ νεύει νὰ προχωρήσῃ.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἀκούων νὰ βεδίζωσι πλησίον τοῦ καὶ
ἐγερόμενος ἀποτόμως.

Ποῖος εἶναι;

ΧΑΪΔΩ, ἠτόχως.

Ἐγὼ εἶμαι, κῦθέντα... εἶδα τὸν Ἀνδρίαν... εἰς
τὸν ὅποιον διεγέρθη...

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, μετ' ἀνοπομονησιαί.

Πῶς... ἴ τῷ εἶπας;

ΑΝΔΡΕΑΣ, πλησιάζων.

Πάν ὅ,τι θέλησκα νὰ πράξαι ὑπὲρ αὐτοῦ... τὴν
ἀρχαίαν τὴν ὅποιαν μοι ἐμφοσθήσεται ὁ Μαλιηπέρης καὶ
τὴν ὅποιαν μοὶ παρεχωρήσεται.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κατ' ἴδιον.

Ἦ οὐρανὸς!

ΧΑΪΔΩ

Ἦτο δικαίον.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ναί, ἔπασα τὸ πλοῖον τοῦτο ἀπὸ τὸν ἰχθύον. Σὲ,
τὸ εἶχον ὑποσχέσθαι... ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς, νεώρχι μου,
ἐτερήσατε τὰς ὑποσχέσεις σας.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κατ' ἴδιον.

Καὶ πῶς νὰ τῷ εἶπω τώρα...

ΑΝΔΡΕΑΣ, μετὰ ζήλοσος.

Τούτου ἕνεκα εὐγνωμονῶν θὰ φρονεῖθῃ δι' ὑμᾶς.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπο-
στρέφων τὴν κεφαλὴν.

Ὅχι... ὄχι... διὸ εἶμαι ἄξιος τοιαύτης ἀποσιώ-
σεως... καθότι ἐκείνο τὸ ὅποιον ὑποσχίθη... ἐκείνο
τὸ ὅποιον ἐπαθροῦσα νὰ πράξω διὰ σὲ... μὴ εἶναι ἀ-
δύνατον...

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἦ οὐρανὸς! καὶ δικαίον;

ΧΑΪΔΩ

Θὰ ὑπερίσχυον ὁ Μαλιηπέρης.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ὅχι... ὄχι αὐτὸς... ἀλλ' οἱ νόμοι τῆς Ἐνετίας
εἰς τοὺς ὅποιους ἐφαίλω νὰ ὑπακούσω... καὶ οἴτινες
δὲν ἐπιτρέπουν τὴν δικαίαν πλοῖον εἰμὴ εἰς εὐγενεῖς,
εἰς μέλη οἰκογενεῖς πατρικίων.

ΧΑΪΔΩ

Εἶναι δυνατόν;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Καὶ ἡ ἐξαγγελία μου... ἔμα φθάσω εἰς Ἐνετίαν...
θὰ ἀπερρίπτεται ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου... τοῦ
συμβουλίου τῶν ἀέκτισχουρότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ βόγῃ!

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἐκν τοῦτο μόνον σὲ ἀνευχεθῆ, νεώρχι μου, ἔσο-
χέσεται ἡ ἐξαγγελία σας θὰ ἐπικραυθῆ παρ' ὅλων αὐτῶν.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Τί ἔνοσος;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ὅτι εἶμαι εὐγενής, ὅτι ὁ πατὴρ μου ἦτο πατριεὸς.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κατ' ἴδιον.

Ἦ οὐρανὸς! (ὀφθαλωπῶν) καὶ τὸ δυνακ τοῦτο...
δικαίον τὸ ἐκρήφατε;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἐπιρίμακα νὰ τὸ ἐπικραυθῆ καὶ τὸ ἐπικραυθῆται.
Εἰς ὑμᾶς, στρατηγὸς μου, τὸν νεώρχιτον μου, δύνανται
νὰ εἶπω τὰ πάντα. Κατὰ τινα ἀπαιτοῦν ἐσθίμην...

εἰς ἐν παιγνίδιον... ὁ πατήρ μου ὅστις κατ' ἀρχὰς
ἐκέρδιζεν ὑπερόγκους ποσότητας, εἶδεν αἰφνης τὴν τό-
χην στρεφομένην κατ' αὐτοῦ... καὶ, ὡς συμβαίνει πολ-
λάκις εἰς ὁμοίαις περιστάσεσι, ἐν τὴν κατατρέχει με τὴν
αὐτὴν ἱμμερόν μεθ' ἧς τὸν συνέτραχε πρότερον. Ἐλασε
τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅσα δὲν τῷ ἀνέκον... ματαζῶ
δὲ ἄλλων καὶ τὴν κληρονομίαν τῆς ἀνεψίας του τῆς
ὁποίας ἦτο φάλαξ. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸν οἶκόν του πύτο-
κτόνησα.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

ὦ! οὐρανέ!

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ναι, στρατηγέ μου... πύτοκτόνησα... καὶ ἐγώ,
κρόπτιον τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μου... ὄνομα μέχρι
τότε ἀκαλλίδωτον... ἀνεχώρησα νεώτερος ἀεὶ ἐπι
πλοίου ἱμπορικοῦ. Ἐκέρδησα εἰς τὸ ἱμπόριον ὅσα ἀπαι-
τοῦνται διὰ νὰ πληρώσω τὰ χρεῖα τοῦ πατρός μου.
Θὰ πληρώσω ὅλα... δύνωμαι... δὲ θὰ με μείνῃ τί-
ποτε... ἀλλ' εἶμαι ναντικὸς, ἱπολιματὰ ἐπὶ τὰ ὀρ-
μητὰ σου... ἔχω τώρα κληρονομίαν τῆς ὁποίας κανεὶς
δὲν θὰ θυνεθῆ νὰ με ἀρκείσῃ... τὴν δόξαν τὴν ὁ-
ποίαν ἀπέκτησα καὶ τὸν βαθμὸν τὸν ὁποῖον μοὶ ἰδὴ-
σκει.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ ὅστις διεκοῦσαι, τῆς δικηγότου τῆς
του μετὰ δυσκολίας ἐκράται τὴν συγίνεσίν του.

Ἄ! πολὺ ἰδυσκάνισθη... ταλαιώνα... τὸ ὄνομα
σου... τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σου!..

ΑΝΔΡΕΑΣ

Δανάτος.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἐκέρμων κρυγὴν τρέμου καὶ μίνας
ἀκίνητος.

ὦ δικαιο οὐρανέ!

ΧΑΙΔΩ, ἐκέρμωσα κρυγὴν χερῶν καὶ τρέμουσα
πλησίον τοῦ Ἀνδρείου.

Μόλις δύνωμαι νὰ τὸ πιστεύσω. Εἶναι ἀληθές;

Ὁ Ἀνδρείου καὶ ἡ Χαίδη ἀναβαίνουσι πρὸς τὸ βῆμα τοῦ
δικάτου καὶ συνδικηγόνου ζωηρῶν καὶ χαμηλοφωνῶν.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κατ' ἑαυτόν.

Καὶ διατάζω ἀεὶ ἐμεῖ! Ἐγώ μωσα τὸν πατέρα τῆς
παρουσίας του, νὰ γονυῖσθαι καὶ τὸν οἶόν τῆς δόξης
του! Ὅχι, ὅχι, ποτέ! Ἐμπρός, ὁ βῆμα! Ἄς ἀφω-
ρίσωμαι καὶ αὐτὴν τὴν ἀτιμίαν. (Παρακτρῶν μακρόθεν
τὸν Ἀνδρείου, ὅστις συνομιλεῖ μετὰ τῆς Χαίδου.) Ναι,
ὁ οὐρανὸς με φωτίζει, θεάλας σήμερον νὰ ἀντικατα-
στήσω τὸν ἀναρπαγέντικον πατέρα του. (Ἰψὸν τοῦ
ὀφθαλμοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν.) Καὶ σὺ, Δανάτε, συγ-
χώρησον! τί ζηταίς περισσότερο; Ἄ! αὐτὸν, διὰ τὸν
οἶόν σου, δίδω περισσότερο παρ' ὅσα ἔχεται. (Πρὸς τὸν
Ἀνδρείου.) Ναι, ὁ οὐρανὸς με φωτίζει! θεάλας σήμερον
νὰ σοὶ ἀποδώσω τὸν πατέρα τὸν ὁποῖον ἱσταρέθης.

Εἰς τὸ κίνημα τοῦ Λορέδανου, ὁ Δανάτος, ὅστις πρὸ ἀλλήλων
εἰσελθὼν, σημαίνει τὸν εἰς τὴν βῆμα τοῦ μεγάλου ἱεροῦ κῆ-
δονα.

(ἴσολογος)

ΧΑΪΔΩ Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εις πράξεις τρεις

ΤΟΥ

ΚΥΤΕΡΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

(Συνέχεια ἔκ αριθμὸν 105.)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Οἱ ἑνωμένοι, ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, ὄλον τὸ πλῆ-
ρομα, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ, ΝΑΥΤΟΠΑΙΔΕΣ καὶ ΝΑΥΤΑΙ, προσ-
τρέχοντες εἰς τὸν ἕρον τοῦ κώδωνος, ΡΑΦΑΗΛΑ, ἠερχομένη
πλησίον τῆς ΧΑΪΔΩΣ.

ΧΟΡΟΣ

Ἐμπρός, εἰς ἔργον, μᾶς καλεῖ ὁ ἀρχηγός. Δι' αὐτὸν
ὄλοι, καὶ στρατιώται καὶ ναῦται, ἀφῆρομεν καὶ τὴν
φλόγα καὶ τὰ κώματα.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἀνδρέαν.

Εἰς τὴν ἀνάγκη ὁ εὐγενὴς οὗτος βαθαῖος, ἡ ἐλπίς τῆ
νεκρᾶς σου ἡλικίας. Ἡ δικαιοσύνη μὲ ὑπεργορεθεῖ τοῦτο
εἶπα ἀνδραῖος, εἶπα ἔντυχος, ἡ θέσις εἶναι ἰδική σου.
(Ἀποτεινόμενος πρὸς ὄλον τοῦ κώδωνος καὶ πρὸς τὸν
κατ' αὐτὴν τῆς στιγμῆς φθάνοντα Μαλιπιέρην.) Ἐνώ-
πιον ἡμῶν, φίλοι μου, ἐνώπιον ὄλον τοῦ πλῆρωματος,
θῆλειαι νὰ καρῖξω τῆς ὑπερτάτης δικταγῆν μου. Τὸ

τελευταῖον πλοῖον τὸ κωροσθῆν σήμεραν θὰ ἔχη ὡς ἀρ'
Χηγόν...

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, πλησίον τοῦ καὶ χαμηλοφώνως.
Κάλλιστε.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, ὑψηλοφώνως καὶ θαυμάσιον τὸν Ἀν-
δρέαν.

Τὸν Ἀνδρέαν ὀνειτόν.

ΑΝΔΡΕΑΣ, ΧΑΪΔΩ καὶ ΡΑΦΑΗΛΑ κατ' ἰδίαν.

Ὡ εὐτυχία!

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, μνωῖδας.

Μίαν στιγμὴν...

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, δρᾶττων τὸν βραχιόνά του διὰ τῆς
μᾶς χειρὸς καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ ἔγγυρθιδίον του.

Σὺ, ἐὰν εἰπῆς λέξιν... (Χαμηλοφώνως.) ἀμέσως εἰ
ρονεῖται.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Δορεδάνον.
Προδότη!... μὲ ἠπάτησας...

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ

Σὺ πταίεις... διατὶ νὰ σικρηθῆς εἰς τὸν λόγον ἀν-
θρώπου ὡς ἐμὶ... ἀτίμου καὶ ἀπίστου.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, κρατακρῶν τὸν Δορεδάνον.

Πόλεμος λοιπὸν μεταξὺ μας, πόλεμος μέχρι θανάτου.
'Ὡς ἐλπίζω, εἶμαι κύριος τῆς τύχης σου. Ἐντροπὰ ἡ
καρδία μου βλέπουσα τὴν μαρτυρούμενην δόξαν σου. Ἄ-
τιμος, ἄτιμος, ἄτιμος.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, βλιπῶν τὸν Μαλιπιέρην.

Πόλεμος λοιπὸν μεταξὺ μας, πόλεμος μέχρι θανάτου.
Δὲν ἐλπίζω παρ' αὐτοῦ μήτε χάριν μήτε ἔλεος. Ἡ δό-
ξα μου ἠμαρτήθη καθὼς καὶ ἡ καρδία μου. Εἶμαι ἀ-
τιμος, ἄτιμος, ἄτιμος.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ματ' ὀλίγον, ὡς ἐλπίζω, θὰ ἴδωμεν τὸν λιμένα. Ναι,
οὐριος ἀνεμος μᾶς ὀδηγεῖ κατ' εὐθείαν. Ὡ ἀγαπητὰ
περᾶλια! Ἐκεῖ εἶναι ἡ πατρίς μου, ἐκεῖ ἡ εὐδαιμονία.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, κατ' ἰδίαν.

Ἡ ἐκδικασίς μου ἀνεβλήθη μόνον. Ἄς σιωπῶμεν
ἐπὶ τοῦ πλοίου του, διότι ἔρχαι ἀκόμη ὡς ἀπόλυτος κύ-
ριος. Ὅταν ὅμως ρθῶσμεν εἰς τὴν Ἐνετίαν, ὅταν εἰ-
σέλθωμεν εἰς τὸν λιμένα της... (Κατ' αὐτὴν τῆς
στιγμῆς τὰ ἐν τῷ ὄριζοντι συσσωρευμένα νήρα ἀπομα-
κρύνονται, διακλύονται, καὶ διακρίνεται ἡ Ἐνετία καὶ
τὰ κωριώτερα αὐτῆς κτίρια.)

Τρεῖς ναῦται κρᾶζοντες ἐκ τοῦ ὄφου τῶν ἰσθμῶν.

Βενετία... Βενετία... Βενετία...

ΟΛΟΙ

Ὡ εὐτυχία.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ὡ! ἡ θέα της εἶναι ἡ εἰς θάνατον καταδικα μου.

ΧΟΡΟΣ ΝΑΥΤΩΝ

Ὡ βασιλισσὰ τῆς Ἀδριατικῆς, ἰδοὺ ἡ ἀγία μητρο-
πολις σου καὶ οἱ μιναρέδες σου. (Ἀποκαλυπτόμενοι
ὄλοι μετὰ εὐδαιμονίας.) Χαῖρα, πόλις προσφιλέ. Ὡ Ἐ-
νετία, ὦ πατρίς μας!

(Ὁ ἔντυχος ἐκόλλησε τὰ ἰσθία τοῦ πλοίου τὰ ἔσποτα φαίνε-
ται διαθνήσκοντες πρὸς τὸν λιμένα, καὶ φαίνονται ἀλληλοειπα-
χως διαρχόμενα εἰς τὸν ὄριζοντα τὰ ἐπιτοστίαι τῆς Ἐνετίας,
ἡ κρηπίς τῶν Σαλαβούρων καὶ ἡ πλατεῖα Ἁγίου Μάρκου.
Μετὰ ταῦτα τὸ πλοῖον ὑποτίθεται διὰ αἰσίργχαι εἰς τὴν Ἐνε-
τία, καὶ καταστρέφονται τὰ κατόδραμα.)

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ Β' ΔΡΑΜΗΣ,

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Τὸ θέατρον παριστῆ τὴν μεγάλην στοάν τοῦ ἀνακτόρου Γερμάνου. Ἐκτετίρωθεν κλισσοστοιχία μαρμαρίνη. Εἰς τὸ βάθος φαίνεται ἡ θάλασσα καὶ τὰ κυριώτερα κτίρια τῆς Ἐνετίας.)

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΧΑΙΔΩ, μόνη.

Εἶμαι εἰς τὸ καλῆτόν σου, εἰς τὴν Ἐνετίαν, εἰς τὴν οἰκὸν τοῦ Ἐνώπιου τῶν κικητῶν τούτων τοὺς ὀπίσθους ἢ τὴν κατῆστον κυρίως μετὰ ἄς κρῖνον πλεῖστον ἢ ἔλλοτε τὸ ὄνομα τῶν προγόνων μου, τὸ τοσοῦτον ἔνδοξον τοῦτο ὄνομα τὸ ὅποιον ἠμαρτήσαν αἱ ἄλλοιαι. Αἰὶνὰ νὰ τιμαρώσω τοιαύτην ὕβριν, τόσας προσβολὰς, τόσας βδένας, πρὸ πολλοῦ ἔπραπεν ἡ μανία νὰ κατήχη τὴν καρδίαν μου. Ἀλλὰ πῶσον θάλαγγτρον, ἀκουσίως μου, μὲ μεθίσκαι καὶ μὲ ἀποκλιζέαι, καὶ ποῖον ὄνομα κίμαι τὴν καρδίαν μου νὰ πάλῃ ὑπὸ ταραχῆς καὶ ἔδονης. Τὸ ὄνομα τοῦτο τὸ ὅποιον φεῖ! ἀναρῶμαι χαμηλορῶνως, τὸ ὄνομα τοῦτο, ἡ μονὴ μου εὐδαίμωνία, εἶναι τὸ τοῦ κικητοῦ τὸν ὅποιον ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καθιστῶσι προσφιλεῖ εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἀκούω τὴν ἀχάριστον αὐτὸν λαὸν, τοὺς κικητικούς τούτους, τὴν ἐπαρῆσαν αὐτὴν γεροσύνην, νὰ πανηγυρίζουσι τοὺς θριδάμβους τοῦ. Τοὺς βλέπω εἰς τοὺς πόδας τοῦ. Καὶ αὐτὸς, ἴαν ἔβαλεν ἡ καρδία μου, θὰ ἔπιπτεν εἰς τοὺς ἰδιούτους, ἴαν ἔβαλεν ἡ καρδία μου, θὰ ἔπιπτεν εἰς τοὺς ἰδιούτους μου. Ὡ! ποῖα δὲ ἔμα εὐδαίμωνία νὰ ὑποτάξω κικητὴν τὴν ὅποιον ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καθιστῶσι προσφιλεῖ εἰς τὴν καρδίαν μου. Ναι... ναι... ἐνόμισα ἦδη ὅτι βλέπω λάμπουσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀμυδρὰν τινα ἑλπίδα. Καθὼς τὴν νύκτα μακρὰν λάμπει ἄστρον,

τρέμων καὶ ὀδηγὸν τοὺς ναύτας ἐπὶ τῶν κομμάτων, οὕτως ἡ γλυκεῖα ἑλπίς ὑποδεικνύει εἰς τὰς βδένας μου ἀπωτάτην τινὰ εὐδαίμωνίαν.

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΧΑΙΔΩ, ΡΑΦΑΗΛΑ, εἰσπρηχόμενα ἐν ταραχῇ

ΧΑΙΔΩ

Τί ἔχετε, κυρία; φαίνεσθε τεταραγμένα.

ΡΑΦΑΗΛΑ

Ὀχι ἔνευ λόγον. Χάρις, δὲν σοὶ ἔπραξα τίποτε, σοὶ ἀκολόγησα ἔτι ὁ Ἄνδρας Δονάτος, ὁ συγγενὴς μου, ὁ παιδικὸς φίλος μου...

ΧΑΙΔΩ

Ἦτο δεῖνος τὸν ὅποιον ἀγκυπῆται... καὶ κίμαιτε καλῶς δοθεὶ τάρκα διὰ τῆς δόξης τοῦ ἐκατέστε δικαιοῦντα ἐπὶ τοῦ ἔρωτός σας.

ΡΑΦΑΗΛΑ

Κρίνον λατῶν περὶ τῆς ἀκαλοσύνης μου ὁ Ααρράδανος, εἰς δὲ ὀφθαλμοὺς τὰ πάντα, ὁ Ααρράδανος, ὁ εὐαργέτης αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ, ἰδῶν ἰσταθῆαι ἔδικαι δικταγὰς διὰ τὴν γάμον τοῦ, μετ' ἐμοῦ τῆς κηδεμονουμένης τοῦ.

ΧΑΙΔΩ, κατ' ἰδίαν.

Ὁ οὐρανὸς!

ΡΑΦΑΗΛΑ

Θέλει νὰ τελεσθῆ σήμερον ἀμείβω.

ΧΑΙΔΩ, ἐν ἀπελπισίᾳ.

Δὲν πρέπει πλέον νὰ διατάσσωμεν... πρέπει νὰ τῷ ἀκολογήσωμεν τὰ πάντα, ἄλλως ἔχθησμεν... θέλω νὰ εἰπῶ ἔχθησθε.

ΡΑΦΑΗΛΑ

Ἐγὼ νὰ τῷ ἀκολογήσω! ὦ, ποτὶ δὲν θὰ τελεσθῆ!

ΧΑΙΔΩ

Ἴδου αὐτὸς, βλέπω μακρὰν, εἰς τὴν μεγάλην διόρυγαν, τὴν γυνδαλὴν τοῦ ἤτις ἐπικνεύεται καὶ τὴν ὁποῖον δίδεται ὁ Δομένικος.

ΣΚΗΝΗ Γ΄

ΧΑΙΔΩ, ΡΑΦΑΗΛΑ, ΑΝΔΡΕΑΣ καὶ ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ὁλιόθεσον, ὀλιόθεσον, λέμβος μου, ἐπὶ τῶν κομμάτων, τῶν ἀντανκαλιώντων τὸν καθαρὸν οὐρανὸν τῆς λαμπρότητός μου Ἐνετίας.

ΡΑΦΑΗΛΑ

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ἄνδρος.

ΑΝΔΡΕΑΣ, ἐμνηνίζομενος εἰς τὸ βάθος μετὰ τὴν γυνδαλὴν τὴν ὅποιαν δίδεται ὁ Δομένικος.

Ὡς πιστὸς ἔραστὸς τρέχω πάντοτε πρὸς σέ. Ὡ Ἐνετία, ὦραία Ἐνετία, πόλις τῶν ἐρώτων.

(Ὁ Δομένικος καὶ ὁ Ἄνδρος ἀποδοκάζονται κάτωθεν τῶν ταχῶν τοῦ ἀνακτόρου.)

ΑΝΔΡΕΑΣ, ἐνθ' ὁ Δομένικος δίνει τὴν λέμβον.

Εἰς τὰς ζῆνας ἀπὸ τῆς ἀπαντῆς τις πόλις καὶ καλλωνὰς ὑπερπρόνους, δελακίζουσαι πρὸς στιγμὴν. Ἀλλ' ὡς πιστὸς ἔραστὸς ἐπικνεύεται πάντοτε πρὸς σέ, ὦ Ἐνετία, ὦραία Ἐνετία, πόλις τῶν ἐρώτων.

ΧΑΙΔΩ, βλέπουσα τριγύρω ἀνετόχως.

Ποῦ εἶναι ὁ Ααρράδανος;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Εἰς τὴν λίθουσαν τῆς γεροσύνης.

(ἀκολουθεῖ)

ΧΑΪΔΩ

Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εις πράξεις τρεῖς

ἢ

ΚΙΤΤΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

(Συνέχεια τῆς ἀριθμῶν 155.)

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ὅπου τὸν ἔφερα καὶ ὅπου ἦτο ἐνταγκασμένος νὰ ὑπάγῃ·

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἄλλ' ἔμα με εἶδε, τὸ ζοφρὸν καὶ ἔμφρονι μίτωπὸν τοῦ ἀγαλνίσου, καὶ λαβὼν με κατ' ἴδιον (ὦ! πόσον εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὰ δείγματα ταῦτα τῆς εὐνοίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ) με ἐπερόρτιος με σπουδαίαν καὶ μυστικὴν ἐντολὴν εἶδ' ἄλλοιον. Λάβε τὴν λάμβον μου, με εἶπε, ὕπαγε γρήγορα, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μου νὰ σὲ εἶρα εἰς τὸ ἀνάκτορόν μου.

ΧΑΪΔΩ

Τί εἶναι ἀρά γε;

ΑΝΔΡΕΑΣ, χαίρειζον.

Σογγυάμπν, κυρία· ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοὶ ἐνεπιστεῖθη ἔ στρατηγός μου δὲν εἶμπορὸς νὰ τὸ εἶπω εἰς κανένα.

ΧΑΪΔΩ, μαιδιάσα.

Εἰς ἐμέ; τὸ ἱνοῦ· (δεικνύουσα τὴν 'Ραφαήλαν.) Ἄλλ' εἰς αὐτήν...

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ὅυτε εἰς τὴν 'Ραφαήλαν.

ΧΑΪΔΩ, μετὰ προσπεποιημένου μαιδιάματος. Λοιπὸν εἶναι μέγα μυστικόν.

ΡΑΦΑΗΛΑ, πρὸς τὸν ΑΝΔΡΕΑΝ.

Ἐπάγετε λοιπὸν ταχέως καὶ ἐπανέλθετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ, μακρονόητος ἀριστάρθου.

Χαίρειτε, χαίρειτε.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΡΑΦΑΗΛΑ, ΧΑΪΔΩ, ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

ΧΑΪΔΩ

Ἄλλὰ σὺ, Δομένικε, σὺ ὅστις μίνεις εἶμπορεῖς νὰ ὁμιλήσῃς;

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ βλέπων αὐτὴν χωρὶς νὰ ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐρώτησίν τας.

ὦ! πόσον εἶσθε ὠρκαία, Χαΐδω, με φαίνεσθε ὡς ἡ Βενετία, ἔταν τὴν βλάτη ὁ ἥλιος... ὅσον περισσώτερον τὸν βλέπομεν τόσοον περισσώτερον...

ΧΑΪΔΩ

Δὲν πρόκειται παρὶ τούτου· ἤξεύρετε διατὶ ὁ Λορεδάνος, ἔμα ἤλθεν, ἐνταγκάσθη νὰ μεταβῆ εἰς τὴν γερούσιαν;

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Διὰ νὰ δώσῃ λόγον παρὶ τῆς διαγωγῆς του.

ΡΑΦΑΗΛΑ

Εἰς τὸν δόγην;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Δὲν ὑπάρχει πλέον δόγης, ἀπίθανε· τώρα βασιλεύουσι τὸ συμβούλιον τῶν Δίκαι καὶ τὸ μέγα συμβούλιον,

μέχρις οὗ ἐκλέξουσιν ἄλλον κορείσχαν... ὅπου δὲν εἶναι εὐκόλον.

ΧΑΪΔΩ

Δὲν ὑπάρχουσι τοιαῦτα.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ἐπάρχουν πολλοί· ἐκεῖνος, ἐν ἀνάγκῃ, ἤθελε δώσει τὴν ψῆφόν του διὰ τὸν ἑαυτοῦ του... ἐγὼ πρῶτος.

ΧΑΪΔΩ

Καὶ τότε θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Λορεδάνος;

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Εἰς τὴν πίστιν μου... δὲν ἤξεύρω τίποτε... ἔ, τι ἔμαθα εἰς τὴν πόλιν εἶναι ὅτι ἡ Βενετία τῷ παραχωρεῖ ὡς λέγουσι μέρος τῶν σωματιῶν τῆς ὁποίας ἐκυρίευσεν ἀπὸ τὸν ἔχθρὸν. Αὐτὰ εἶναι δι' αὐτὸν... ὅσον ἀφορᾷ ἔμας ἐμὲ... (μετ' ἀμυχανίας). Ἦθελα νὰ εἶς ὁμιλήσω ἔμα ἤλθαι παρὶ ἐνὸς πράγματος... Ἦξεύρετε... εἶς τὸ εἶπα... παρὶ ἐνὸς πράγματος, ἢ μᾶλλον παρὶ ἐνὸς σχεδίου. Εἶναι μία ἰδέα...

ΡΑΦΑΗΛΑ, βλέπουσα πρὸς τὴν κιονοστοιχείαν, δεξιᾷ.

Αὐτὴν τὴν φορὴν εἶναι ὁ Λορεδάνος... αὐτὸς εἶναι.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, κατ' ἴδιον καὶ στεναίζων.

Πόσον τὴν ἀγαπᾷ! καὶ ποτὶ δὲν θὰ κατορθώσω νὰ τῆς τὸ εἶπῶ.

ΡΑΦΑΗΛΑ

Καὶ τὰ πρῶτα μέλη τῆς γερούσιαν καὶ εἶλος ὁ λαὸς τὸν ὀδηγοῦσι θριαμβωτικῶς εἰς τὸ ἀνάκτορόν του.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, κατ' ἴδιον.

Χωρὶς νὰ λογαριάζωμεν τὴν ἰορτήν, τὴν ὁποίαν οἱ λαβούχοι τοῦ Αἰδοῦ θὰ δώσωσι μετ' ὀλίγον πρὸς τὴν μὲν του.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οι άνωτέρω, ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, μήλα της γερουσίας, και λαός, στρατιώται, κρητοθέτες σημαίες τουρκικές.

ΧΟΡΟΣ

Κυματίζετε, σημαίες του προφήτου, σημαίες άρπαγίσει από τον έχθρόν. Φωτίζετε την κεφαλήν υπό της δόξης ην παρέχει εις την πατρίδα του.

Πολλοί ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΑΙ, δεικνύοντες τας σημαίας εις τους στρατιώτας.

"Ας εμπήξωμεν αυτάς εις τους τοίχους του άνοκτόρου τούτου.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, παρατρεπεί περίξ.

Εις εμπ' αποδίδουσι την τιμήν ταύτην.

Πολλοί ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΑΙ.

Εις έκαινον δευτεσι πάντοτε, άκηλίδωτος και άνεπίληπτος, ήσυχούθησε την όδον της τιμής.

(Ο ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ άνεκκρητ?)

ΧΟΡΟΣ

Κυματίζετε, σημαίες του προφήτου, σημαίες άρπαγίσει από τους έχθρούς, και φωτίζετε την κεφαλήν δ.ά δόξης ην παρέχει εις την πατρίδα του.

(Ο Λορεδάνος, ώχρος και λιαν τετραγαμίνος εύχαριστ' και αποποιέται τους γερουσιαστές και τον λαόν.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄

ΡΑΦΑΗΛΑ, ΧΑΙΔΩ, ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ.

ΛΟΝΔΑΝΟΣ, μένει επί τινος στιγμής βεδουθιμένος εις ζοφεράς σκέψεις, βλέπει τραγύρω μετ' άνευτυχίας και λέγει μετ' ταραχής ύψηλοφώνως.

Και ό 'Ανδρέας... ό 'Ανδρέας δέν επανέρχεται.

ΡΑΦΑΗΛΑ, πλησιάζουσα αυτόν.

Πρό όλίγου τον είδεραμν. άλλα' ήτο ήπιρορτισμένος; παρ' ύμων έντολήν τινα' δέν έπιστρέφει είσότη.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κατ' ίδίην.

"Ας περιμείνωμεν άκόμα. (Περιπατεί βήματά τινα και βλέπει την Χαΐδω ίσταμένην κατά μέρος, άριστοτά.) "Α! Τήν πλησιάζει και την χαριστίζει μετ' οεβασημού.)

ΧΑΙΔΩ, έκπληκτος,

Τί κάμνετε, κούθνητα;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

"Απόγονο των Βοτοκαριών, θύγατερ αίματος βασιλικού, την όποιαν μεταχειρίζομαι ως δούλην, διατί με ήπατήσατε έμαθον πρό όλίγου ότι οι άποστιαμένοι της Κύπρου προσέφεραν θεοκυρούς εις την γερουσίαν της 'Ενετίας διά την έξαγοράν της λαίας μου. Ούδεμία ύπαρχει άνάγκη τούτου. Είσθε 'Ενετή, είσθε έλευθέρη, - και ος άπεδόθησαν τά άγαθά σας.

ΧΑΙΔΩ

Χάρις τις ύμης, είμαι βεβώκια.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, βλέπων την 'Ανδρέαν έμρευζόμενον εις τό βάθος του θαλάσσιου, και έκρέμων κρυογην χαράς και άνομομνησίας.

"Α! τέλος πάντων!

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Οι άνωτέρω και ΑΝΔΡΕΑΣ.

ΛΟΝΔΑΝΟΣ, τρέχων ζωηρώς πρό αυτού.

Λοιπόν!

ΑΝΔΡΕΑΣ, χαμηλοφώνως.

Καθώς με διατάξατε, έκόμισα την πρόκλησίν σας... άλλ' άποποιέινται.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ώσούτως.

Αυτός, ό Μαλιεπίρης!

ΑΝΔΡΕΑΣ

Λέγει ότι οι νόμοι ταμροδοι με θάνατον έκαινον δευτεσι σύρει τό ξίφος έντός της 'Ενετίας.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Λοιπόν, άς υπάγωμεν άλλαχού ... άρακι ή ζωή του... ή ή ιδική μου..

ΑΝΔΡΕΑΣ

"Αρνείται! έχει λέγει καθ' ύμων έλλα όπλα άσφαλίστερα.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ άνεκκρητ? και επαναλαμβάνει μετ' άνευτυχίας.

Και δέν έπρόθεσεν άλλο τίποτε;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Αίξιος τινάς μόνον τας όποιας ένόμισα ότι ένόμισα.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, προσβλέπων την 'Ανδρέαν ζωηρώς.

Πώς! ... τί έμάντισος;

ΑΝΔΡΕΑΣ.

"Οτι έλπίζε να έμποδίση γάμον τινα... τον όποτον σχεδιάζατε.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ύψηλοφώνως.

"Α! αυτό έλπίζε... Λοιπόν, αυτός ό γάμος θα γίνει σήμερον, εις αυτό τό μέγαρον. Αμυδάνων την χάρη της 'Ραρκήλας;) "Ελθετε, 'Ραρκήλα.

ΑΝΔΡΕΑΣ και οι δύο γυναίκες, έκαστος κατ' ίδίην μετ' κινήματος άτμον.

ΔΟΝΕΔΑΝΟΣ έκπληκτος παρατηρών αὐτούς.
Αἱ ἔχετε λοιπὸν ὄλοι; (Πρὸς τὴν Χαΐδω.) Φρικκίτα.
(Κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς Ραφαήλας.) Τρέμετε, νομίζω.
(Πρὸς τὸν Ἀνδρέαν.) Καὶ σὺ!

ΧΑΙΔΩ, χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Ραφαήλαν.
Ὅμιλήσατε.

ΑΝΑΡΕΑΣ καὶ ΡΑΦΑΗΛΑ.

ὦ! ἢ τίς μὲ ταράττει.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, έκπληκτος καὶ κατ' ἴδιον,
Καὶ αὐτούς ἐπίσης! (Στρέφεται καὶ βλέπει τὴν Ρα-
φαήλαν καὶ τὸν Ἀνδρέαν μωθώντας εἰς τοὺς πόδας του
χωρὶς νὰ εἰπωσι τίποτε καὶ κλίνοντας τὴν κεφαλὴν)
Τί εἶναι;

ΧΑΙΔΩ

Ἠγαπῶντο.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, έκέρμων κρυγῆν.

Ἠγαπῶντο! (Κατ' ἴδιον μετὰ χαρᾶς) Ἡ μοῖρα, ὦ
Δανάτα, ἐπιτρέπει νὰ εἰ ἐξορλήσω τέλος πάντων. (Ἐγ-
φαλοφώνως μετὰ συγκινήσεως καὶ ἀγαθότητος.) Ἐγα-
θῆτε, φίλοι μου. (Πρὸς τὸν Ἀνδρέαν, δεικνύων αὐτῷ
τὴν Ραφαήλαν.) Σοὶ δίδω τὴν χεῖρά της. (Ἡ Χαΐδω
καὶ οἱ δύο νέοι έκέρρουν κρυγῆν χαρᾶς.) Μὲ τὴν συμ-
φωνίαν... καὶ αὐτὴ ἔζητῆ θέλησίς μου... μὲ τὴν συμφω-
νίαν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπὸ τῆς σήμερον ὅλη ἡ παρουσίᾳ μου νὰ
ἴναι ἰδική σου. (Βλέπων τὸν Ἀνδρέαν καὶ τὴν Ραφαή-
λαν ἐτοιμούς νὰ ἀποποιηθῶσι.) Τὸ θέλω, ἔλλωσ ἀνακα-
λῶ τὴν ὑπόσχισίν μου. (Βλέπων ὅτι τὸν περιτοχιζου-
σι καὶ οἱ τρεῖς καὶ θέλουν νὰ τὸν εὐχαριστήσωσι.) Ἀ-
φῆστέ με μόνον.

(Ὁ Ἀνδρέας καὶ οἱ δύο γυναῖκες ἀποχωροῦσι παρατηροῦσαι
αὐτὸν έκπληκτοί. Ἡ Χαΐδω πρὸ πάντων τὸν βλέπει ἀνησυχῶς
καὶ κίβηται τελευταία συνεισὶς ἀνοσηρότου χαρμονίας τοῦ
ἀπορήτου)

ΧΑΪΔΩ Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εἰς πράξεις τρεῖς

ἢ

ΕΠΙΤΕΣΙΟΥ ΣΚΗΝ

(Συνήχησθε τὴν ἀρτίαν 17.)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, μόνος, παρατηρῶν πέραξ τὰς σκαφίς τὰς ὁποίας εἶχον στίσαι εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ἀνακτόρου του, καὶ αἰτῶναι ταλανταίζοντα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του.

Χαῖρα λοιπὸν, εὐγενεῖς πόλις, ἐπιλήρωσαι τὴν δέξαν μου. Ἐσκαλιότερον εἶσαι τὰ ἀποθήκη τις ἢ τὴν ζῆ ἔσο τι μῆς. Ἡ Ζωὴ μου, εἶδω συγκαταθέτω, εἶδω πρῖται καὶ καὶ τὰ παῖδες. Χαῖρα, δόξα καὶ πατρίς. Ὡ τυχὴ μου... χαῖρα!

(Ἀκούεται ἤχος, ἢ μακρὸν ἀναστήσει, φερόμενος φερόμενος καὶ ἡ Λορέδανος ἀναρτῶνται.)

Εἶναι οἱ λαβούχοί μου καὶ ἔρχονται ὑπὲρ τὰ παράθυρα τοῦ κρητοῦ τὸ φάλασκα τὴν δόξαν μου... καὶ τὴν εὐτυχίαν μου.

ΧΟΡΟΣ, ἔξωθεν.

Δόξα, δόξα εἰς τὸ τίκων τῆς Ἐσπείας διὰ τοῦ ὁποίου

ὁπατάγα ἢ θάλασσα. Ἄξια οὐκ τῶν εὐγενῶν προγόνων σου, ζῆθι εὐτυχίης.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Δι' ἡμῶν ματὰ τῶν ὁποίων συνδέεται ἡ γλυκύτερη εὐτυχία, μου, δι' ἡμῶν ἐπιθήματα τὸ ἀπὸ θύρας ἑσπείρας καὶ ἀκαλιθώτος. Ἄλλ' ὁ οὐρανὸς ἀποκαρῶσαι καὶ αὐτὴν τὴν ἰσχύαν μου εὐχίην. (Σύριον τὸ ξίφος.) Χαῖρα, δόξα καὶ πατρίς! Ὡ τυχὴ μου, χαῖρα.

ΧΟΡΟΣ, ἔξωθεν.

Δόξα εἰς τὰ τίκων τῆς Ἐσπείας τὰ κακίστατα τὸν μουσουλμάνου. Ἀὐτὸς σου, Λορέδαν, ὁπατάγα εἰς ἡμῶν ἢ θάλασσα. Ἄξια οὐκ τῶν εὐγενῶν προγόνων σου, ζῆθι ἐπὶ μακρὸν ζῆθι εὐτυχίης.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Χαῖρα τῶν ὅ, τὴν ἀγάπησα ἢ τὴν πόρην.
(Συρτῶναι γυμναστικὴν τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους καὶ πάλαι τὸ ἀρτίον ἐπὶ τῆς εὐχίης, ἀλλ' ἴδω τὴν Χάϊδω, σπαραξ.)

Ὡ οὐρανὸ!

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ΧΑΪΔΩ.

ΧΑΪΔΩ

Συγχώρησόν με ἴαν τολμῶ τὸ εἰ ταρτίξω, αὐθῆται. Συγχώρησον τὸ εἰ ἀναρτῶμαι οὕτως. Σὲ ἡμῶν ἢ θούλας σου καὶ εὐχί ἢ βασιλεύσας.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ἄξι, ἀκούε. Ἄλλὰ σὲ τὴν ὁποία ἰγνώριζον τόνου ἀνδραῖα, μὴ φαίνοσαι πάλιν συγκαταθέματα.

ΧΑΪΔΩ

Καὶ σὲ, πάλιν ἔσους.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, λαμβάνων τὴν χεῖρὶ τῆς Τρίται.

ΧΑΪΔΩ

Οὐχὶ δι' ἡμῶν.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Τί ἵσως;

ΧΑΪΔΩ, βραδύως.

Ἐπάρχει μου τιτῶν τι, ὡ αὐθῆται μου, τὸ ὁποῖον θέλω τὸ ἀρτίον ἀπὸ τοὺς ἐφθελμῶδες ὄλων.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ταταραγμένως.

Ποῖας; ἔγω;

ΧΑΪΔΩ

Πράττεις καλῶς, ἀλλὰ δύναιται τὸ ἰμπεριεσθῆς εἰς ἡμῶν μόνον, καὶ θὰ σοὶ εἶπω διατί. Σὲ ἀγαπῶ, ὡ αὐθῆται μου, εἰ ἀγαπῶ, καὶ τοῦτο ἔστο τὸ ἴδιον μου μυστικόν. Ναί, εἰ ἀγαπῶ, εἰ ἀγαπῶ, καὶ θέλω μᾶλλον καὶ αὐτὸ τοῦ θανάτου τὸ συγκαταθέτω τὰ πάντα ματὰ σοῦ. Εἰς τὴν λαβὴν τῆς ταταραξῆς; εἰ ἀγαπῶ, θέλω καὶ ἀκαλιθῶ τῆς πατρίδος μου, εἰ ἀγαπῶ. Ναί, ἀὐθῆται εἰ προσπαθῶμαι χαμολογῶναι καὶ ἴλαστον εἰ εἰ ἀγαπῶ καὶ εἰ θέλω μᾶλλον καὶ αὐτὸ τοῦ θανάτου τὸ συγκαταθέτω τὰ πάντα ματὰ σοῦ.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, βλέπων αὐτὴν ματὰ ταταραξῆτος.

Ποῦ τὸν ἡμῶν, ἀλλὰ φεῖ! ἴαν βραδύως ἀναρτῶμαι δι' ἡμῶν.

ΧΑΪΔΩ

Δύναιται λοιπὸν τὴν εἰς ἡμῶν ἰμπεριεσθῆς εἰς ἡμῶν! Εἰπέ μοι ποῖα εἶσαι ἢ ὁδὸν σου ἰσχυρὸν μου μὴ φαίνοσαι τίποτα. Ἡ φιλίης σου εἶναι φιλίης μου, ἢ τυχὴ σου εἶναι τυχὴ μου.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Φωνὴ ἔστι πρῶται τὴν ὁδὸν μου. Ἐπὶ καὶ ὑπὲρ-

τακτον ἀγαθόν. Ἡ θλιψίς της, ἡ τιμὴ μου εἶναι τιμὴ της,
Ὅχι, οὐδεμίαν θεραπεῖαν δύνωσαι νὰ ἐπιφέρῃς εἰς τὰ
βασκνά μου.

ΧΑΙΔΩ

Οὐδεμίαν, λέγεις; Δὲν γνωρίζει λοιπὸν ἡ καρδία σου
τὴ δύνωσαι ὁ ἔρως γυναικός; Οὐποδέποτε κίνδυνος καὶ
ἂν εὐ ἀπαλῆ, τὸν ζῆτιώγῳ. Τί φοβείσαι; τὴν εἰρατὴν ἢ τὸν
θάνατον; Σιωπῆς;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, τρέμων καὶ ταπεινὸν τὴν κεφαλῆ.

Ἄλλ' ἂν ἐροδοῦμαι πλεόντερόν τι;

ΧΑΙΔΩ

Λέγε.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ.

Ὅχι, ὄχι, ποτέ.

ΧΑΙΔΩ.

Εἰς τὴν πιστὴν καρδίαν μου ἂς ἀποκαλύψῃ ἡ φωνὴ
σου τὴν βασκνίζουσαν σε σκληρὰν ἑδῶν. Ἄς μυκῆται
ἡ θύελλα, ἡ ἑλπίς μου βασκνίζεται ἐπὶ ἄλλου ἀσμοῦ, ἐπὶ
ἄλλου μάλλοντος. Εἰς αὐτὸν παραδίδομαι, καὶ ἵτοιμα
νὰ εὐ ἀκολουθήσω, διὰ εὐ θέλω νὰ ζήσω ἢ διὰ εὐ νὰ
ἀποθάνω.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κατ' ἴδιον.

Εἰς τὴν πιστὴν καρδίαν της τίποτε ἂς μὴ φανερώσῃ
τὴν βασκνίζουσαν με σκληρὰν ἑδῶν. Ὡ νόξ! βαθύτα
νόξ! κρόνον ἀπὸ τὸν κόσμον τὴν τύφην τοῦ συναιδέτος
ἤτις μυκῆται καὶ μὴ πολιορκεῖ. (Πρὸς τὴν Χαΐδω.) Ὡ
φωνὴ οὐρανια, δὲν δύνωμαι νὰ εὐ ἀκολουθήσω. Θὰ ζή-
σης ἄνευ ἡμοῦ, καὶ ἐγὼ μόνος πρέπει νὰ ἀποθάνω.

ΧΑΙΔΩ.

Τελείωνε καὶ μὴ φοβῆσαι τίποτε

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κατ' ἴδιον

Ὡ ἰσχυρὰ ἀτιμία!

ΧΑΙΔΩ.

Σὲ ἱκετεύω γονυπετῆς.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κρῖπτων τὴν κεφαλὴν ἐντὸς
τῶν χειρῶν.

Ὅχι, ὄχι, κἀλλιον νὰ ἀποθάνω.

ΧΑΙΔΩ, ἀνοσταμίνα.

Λοιπὸν, αὐτὸ τὸ μυστικὸν τὸ ὅποιον δὲν τολμῆς νὰ
προδῶσαι θὰ τὸ ὑποκλίψω μὲν καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς.
Μέχρι τῆς στιγμῆς ἱκετεύω ἔμως, βασιζόμενος εἰς τὴν
βοήθειάν μου, ὑποσχέθητι εὐτι δὲν θὰ ἐπιβουλεύθῃ, τὰς
ἡμέρας σου. Ὁρκίσθητι. (Ὁ Λορεδάνος νεύει καταπρατι-
κῶς καὶ ἡ Χαΐδω ἐξακολουθεῖ μετ' ἐξάφνης.) Καὶ ἐγὼ..
ἐρκίζομαι, ἀχάρητα, νὰ εὐ σώσω.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Εἰς τὰς τελευταίας λέξεις τῆς προηγουμένης σκηνῆς εἰσέρχεται ὁ Μαλιπιέρης ὁ Λορεδάνος τὸν βλέπει καὶ ἔρως νὰ λάβῃ
τὸ ἐπὶ της πρὸς τὰ δεξιὰ καθίστρα; ἀπὸ τὸν ὕψος του. Ἡ Χαΐδω
ἀκολουθεῖ διὰ τὸν ὀφθαλμῶν ἕλα αὐτοῦ τὰ κινήματα.)

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ΧΑΙΔΩ, ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κατ' ἴδιον.

Ὁ Μαλιπιέρης!

ΧΑΙΔΩ, κατ' ἴδιον, βλέπουσα τὸν Μαλιπιέρην.

Ἰδοὺ ὁ κίνδυνος ὅστις τὸν ἀπειλεῖ.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Χαΐδω.

Ἄρρητόν μοι, εὐ παρεκκλῶ.

ΧΑΙΔΩ, ὠσπύτως.

Δὲν δύνωμαι λοιπὸν νὰ μείνω;

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ὠσπύτως.

Βραδύτερον θὰ εὐ ἴδω.

ΧΑΙΔΩ, ὠσπύτως.

Ἔως τότε μὲ ὑποσχέθη; νὰ ζήσης.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ὠσπύτως.

Θὰ ταρῶσω τὸν ἕρπον μου.

ΧΑΙΔΩ, ὠσπύτως.

Καὶ ἐγὼ τὸν ἴδιόν μου... θὰ εὐ σώσω. (Κατ' ἴδιον
καὶ ἰξερχομένη διὰ της πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρας.) Ναι, θὰ
τὸν σώσω. (Κατὰ τὸν διάλογον τοῦτον ὁ Μαλιπιέρης
ἐπροχώρητα βραδείως ἐκ τοῦ βήθους τοῦ θεάτρου, καὶ εὐ-
ρίσκειται πλεόντερον τοῦ Λορεδάνου.)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, βλέπων ἰξερχομένην τὴν ΧΑΙΔΩ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ δοῦλα ἣτις ἔπραξε νὰ μοι ἀνῆκῃ καὶ
ἣτις μὲ ἤρπάξα... δοῦλα ἐκ βασιλικοῦ αἵματος!

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ἄ! τὸ ἔξεύρες ἔβη!

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Οἰδέεις ἄλλος λόγος γίνεται εἰς τὴν Ἐνεσίαν εἰμὴ διὰ
τὰ πλεόντα της.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Λοιπὸν, δικτὶ δὲν προτίνας; τὰς ὅπ' αὐτῆς ἀξιώσεως
σου... ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλος.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Παρτήθην, τὸ ἔξεύρατε. Ἄλλο ἀντικείμενον μὲ φέ-
ρει ἴδω... καλὴ εἰδέσις δι' ἡμῶν.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ζυμπρῶς.

Ἢ μονομαχία τὴν ὅποιαν ἐπρότεινα...

(ἐξακολουθεῖ)

ΧΑΪΔΩ Η ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Δράμα εις πράξεις τρεῖς

ΚΙΤΙΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

(Σκίτζια καὶ τίλοι τῆς ἀρχαίας 160.)

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

"Αλλο καλλίτερον. (Μετὰ τόνου φυχρῶ καὶ βραδύς.) Ἡ γερουσία συναθροθεσά ἕως ἐκλήξῃ δοσεα, φαίνεται ἰσόσπου, ὡς λίγεται, τῆς φέρουσι τας ἐπὶ ἰσὺς ἐκδόξου πολυμοτοῦ, ἐπὶ τοῦ τελευταίου ἀπογόνου ἀρχαίας οὐλογογνίσις, τοῦ δοσίου ἢ τιμῆ ἡοτραφῆν αἰσποτα ἀκραιά, καὶ τοῦ δοσίου τῶ ἡρῶλημα οὐδραία καλῆς ἡμάρωσαν. Ὁ πολυμοτοῦς οὐτος εἶναι ὁ κούαρχος τῆς Ἐντίσις Λορεδάνου.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ἐγώ...

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

"Ἡ ἰαλογῆ αὐτα, ἕως δουδῶθε ἴδη εἰς τὴν πόλιν, δὲν δὲ δουροκοινοθῆ εἰρή μετὰ μίαν ὥραν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ ἀγίου Μάρκου καὶ ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ δουοκιντοῦρου. Τὸ ἡμῶθεν καὶ οὐπόδη νὰ μεταβῶ εἰς τὴν οὐνῶλοτον δὲν νὰ ἔγχαριση εἰς τὸ οὐρβούλιον τῶν δὲκα ἔγγραφῶν τι

ἰεραγογνίσιον τὸ ἰσοῦλον ἔχῃ ἰδῶ... ἔγγραφον οὐου-δουότατον...

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κινωδύς.

Μαλιπίρη!

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Καὶ αἰδουταίν, δὲντι εἶναι γαγορμῆνον δὲν τῆς γαο-ρῆς οὐς. Ἡ ἀναγογνίς τοῦ ἐν τῷ μίαν τῆς γαορῆσις δουατα νὰ ἀρκίρησθ ἀπὸ τὸν μῆλλοτον δουοκα τὴν δό-ξαν καὶ τὴν τιμῆν τοῦ. Δὲν ἰπυθωθῶ ἕως, καὶ πῆκα-σμαι ὅτι οὐτα ἡρατῆ. Πρὶν δὲ μεταβῶ εἰς τὸ οὐρβούλιον, ἔλθου μόνον νὰ οὐς αἰπῶ. Ἐὰν μὲ δίδου τὴν γαορῆ τῆς Ἐρακίλιας, ἢ τιμῆ οὐς γίνεται τιμῆ μου, καὶ ἡμα ἐξέλλομαν ἐκ τοῦ ἰαλοκοπιθίου τοῦ ἀνακτοῦρου οὐς, οὐς ἀποδίδου τὸ ἐκλήριον τοῦτο ἔγγραφον. Ἀποφασίσηται. (Ὁ Λορεδάνος τὸν παρακαρῶ ἐπὶ τινος σιτηγῆς οὐουκῶν ἰσητα δουοθῶνται πρὸς τὴν εἰς τὰ δεξιά τρέπαζαν καὶ κροῖα τὸν κούδουοκῶτον.)

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, μετὰ γαορῆς.

"Αγαθῆ τόχη. Εἰς ἐπὶ τὰ κλοῦτον, εἰς ἡρατῆ ἢ δόξα. Δὲν πρῆσαι νὰ δουοτῶζαι.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ

Καὶ δὲν δουοτῶζαι. (Πρὸς τὸν οὐουαθῶντα ἡρατῆτα.) Ἐτομῶσηται τὰ τοῦ γαορῆ τῆς Ἐρακίλιας μετὰ τοῦ ἄνδρα δουοτῶτου εἰς ἡ ἀρῆου ἕλαν τὴν καπῶστασῆν μου. (Πρὸς τὸν Μαλιπίρην ἀπολοθῶντα.) Δουοκοθε νὰ μετα-βῆται εἰς τὴν γαορῆσις. (Ἐξέρχεται δὲν τῆς πρὸς τὰ ἀμωταρῶ θῆρας.)

ΣΚΗΝΗ 18'.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, ἰσητα ΧΑΪΔΩ, ἐξαγορμῆνα δὲν τῆς

εἰς τὰ δεξιά θῆρα καὶ ἀπολοθῶθου δὲν τὸν ἰσθαλιμῶν τῶν ἀπυρῶθουον Λορεδάνου.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ κινωδύς.

Αἰπῶν, ἀροῦ τὸ θῆρα, ἀπολοθῶθου ἢ δόξα τοῦ καὶ ἢ τόχη μου ὠσῶνται. (Προγορμῆ θῆρατῆ τινος ἕως ἐξέλλοθῆ.)

ΧΑΪΔΩ, ἐξαγορμῆνα κλοῦσιον τοῦ.

Ποῦ τρέχεται;

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Νὰ ἀποδῶτον δουοκορῶντα.

ΧΑΪΔΩ

"Ὀχι, δὲντι δὲν νὰ καποτῶρῆθῆται ἰνα ἔγθῶθῆ. (Δουοκῶ-σουα τὴν εἰς τὰ δεξιά θῆρα.) Ἡουοκα τὰ κῶντα.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Σὺ!

ΧΑΪΔΩ

"Ας ἐκλήρωμαν αἰακρῶθῆ.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, ἐξάγῶν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ τὴν ἰ-προγορμῆνον ἰσηταλοθῆ.

Γνωρίζου; λουοῦ τὸ μωστῆον τοῦ ἐκλήριου τοῦτου ἔγγραφου;

ΧΑΪΔΩ.

"Ἡξέριον ἐπὶ, ἰση γίνῃ γωσῶν, χῶνεται ὁ Λορε-δάνου.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, κλοῦκῶν εἰς τὸ θυλάκιον ἕπου εἶναι τὸ ἔγγραφον.

"Ἡ τιμῆ τοῦ εἶναι εἰς τὴν ἐξουοσιαν μου.

ΧΑΪΔΩ.

οἶλο νὰ τὸν οἶσου.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ.

Ἐγὼ ὠραῖοθῶν νὰ τὸν καποτῶρῆθῆ.

ΧΑΙΔΩ, κατ' ἴδιον.

Εὐγενῆ ἔρωσ, τοῦ ὅποιου ἢ φιλῶ μὴ καίαι, ὑποστρί-
ξον τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου. Ἡξίωσιν τὸν ὄρκον
τὸν ὅποιον ἔλαμα, νὰ τὸν σώσω καὶ ἔπειτα νὰ ἀπο-
θάνω.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ.

Φλογερὸν μῖσος τὸ ὅποιον μὴ καίαι, ἐδάγησον, πυρ-
πόλεσον τὴν ψυχὴν μου. Ἡξίωσιν τὸν ὄρκον μου, Νὰ
τὸν καταστρέψω καὶ ἔπειτα νὰ ἀποθάνω.

ΧΑΙΔΩ

Τώρα εἶμαι ἐλευθέρω, δὴν ἔχω πλέον κύριον.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Τὸ ἔξαιρω, ἢ γερούσια ἔθραυσε τὰ δεσμά σου.

ΧΑΙΔΩ

Πρὸς ἀντάλλαγμα τοῦ ἐγγράφου τούτου γίνωμαι
δοῦλη σου. Θέλεις;

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ, ἐκκληκτός.

Σὺ!

ΧΑΙΔΩ

Ἐγώ!

ΜΕΛΙΠΙΕΡΗΣ

Ὅχι...θέλω πολυτιμότερα ἀγαθά.

ΧΑΙΔΩ

Τὰ πλοῦτα μου ἴσως...λοιπὸν, σοὶ τὰ δίδω.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Θέλω πλοσιότερον...τοὺς θεσπικρούς σου καί σοι μετ' αὐτῶν.

ΧΑΙΔΩ, κατ' ἴδιον, κερτῶσα.

Ὁ εὐρακὲ!

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Πρὸ τοῦ βωμοῦ, τὴν χεῖρά σου.

ΧΑΙΔΩ.

Ὁ! φρίττω.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Τὴν χεῖρά σου... τὴν χεῖρά σου... ἰδοὺ τὸ ἀντάλ-
λαγμα τὸ ὅποιον ζήτησ'. Εἰς τὴν ἰακωχίαν τοῦ Ἁγίου
Μάρκου, ἀμίστος, τὸ θέλω.

ΧΑΙΔΩ

Εὐγενῆ ἔρωσ, τοῦ ὅποιου ἢ φιλῶ μὴ καίαι, ὑποστρί-
ξον τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου ἢ ξητέρας τοῦ ὄρκου
μου, νὰ τὸν σώσω καὶ ἔπειτα νὰ ἀποθάνω.

ΜΑΛΙΠΙΕΡΗΣ

Φλογερὸν μῖσος τὸ ὅποιον μὴ καίαι, ἐδάγησον τὰς
ψυχὰς μας. Βλέπων τὴν ἑλπίδα εἶναι δυνατὸν νὰ
τηρήσω τοὺς ὄρκους μου;

(Ἡ Χάιδω σαρματῆσ ὑπὸ τοῦ Μαλιπίερῆσ ἠλλοχίται ἄριστο-
ρόθεν, ἐνφ' ἀκούεται ἰσθὴν μουσικὴ ζωακῆ καὶ φαιδρῆ.)

ΣΚΗΝΗ II'.

ΛΑΟΣ, ΛΕΜΒΟΥΧΟΙ, ΕΜΠΟΡΟΙ, ΕΡΓΑΤΙΑΣ, ΑΝ-
ΘΗΠΗΑΙΑΣ, ἄλλοι φανόμενοι εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου μετὰ
λέμβων καὶ ἄλλοι εἰσρχόμενοι εἰς τὴν σκηνὴν ἐκ ἀερόφων
μαρῶν διὰ τῆς κινουτοχοῖας τῆς σιτοῆσ.

ΧΟΡΟΣ

Ἐλθετε, δράματα ἐκ τοῦ Αἰδοῦ, καταβῆτε ὅλοι ἐκ
τοῦ ῥιάλτου ἢ ὠραία Ἐνεντία φαιδρῶς μᾶς προκαλεῖ
σήμερον. Δι' αὐτῆσ ἡμεῖσ εἶμεθα ἐντοχῆσ. Σήμερον εἶναι
ἑορτῆ, εἶναι ἡμεῖσ ὁράμωσ καὶ καταπέσεισ. Τίποτε
ἂς μὴ σταματήσ τὴν φαιδρὴν ὁρμὴν μας. Ἐλευθερία
καὶ εὐθυμία. Κάματα τόπον, παρκαμίστατε, γηρουσιασταὶ
καὶ κύριωσ εἰς τὸν λαὸν κί τιμαί. Κάτω οἱ φέροι καὶ
αἱ ἔργασιαὶ διὰ μίαν ἡμέραν. Κατὰ τὸν νόμον εἶμαι καὶ
ἐγὼ βασιλεῖσ. Ἡ Ἐνεντία εἶναι ἰδικῆ μου.

(Ὅλη ἡ συνουσία εἰσρχεται εἰς τὴν σκηνὴν, ὁ Λορεδάνωσ καὶ
ἡ Ραμαθῆ εἰσρχονται διὰ τῆσ πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρασ καὶ
ὁ λαὸς ἐκκαλεσθῆναι ὅσα εἶναι ἀνωτέρω.)

ΤΡΕΙΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΑΙ προχωροῦντες ἐν τῷ μίσῳ
τοῦ θεάτρου.

Ἐκλέγομεν ὡς δοῦκα, ὡς οἱ πρόγονοί μας, ἐκίνον
τοῦ ὅποιου ὁ βαρχίωσ μᾶς υπερήσπισεσ περισσόταρον.
(Ἀποτινόμενοι πρὸς τὸν Λορεδάνωσ.) Διὰ τὴν θέσιν ταύ-
την, ὑμεῖσ μόνωσ, Λορεδάνω, δύνασθε νὰ ἔχετε ἀξιώσεισ.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, τεταραγμένος.

Δὴν εἶμαι ἄξιωσ τοῦ ἐνδόξωσ τούτου τίτλωσ. Δὴν τολ-
μῶ... δὴν δύνωμαι... νὰ τὸν δεχθῶ.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

Οἱ ἀνωτέρω, Χάιδω, εἰσρχομένη ἀριστορόθεν καὶ κληταί-
ζουσα τὸν Λορεδάνωσ.

ΧΑΙΔΩ, χαμηλοφώνωσ πρὸς τὸν Λορεδάνωσ.

Δύναστε. Ἡ τιμὴ σου ἰσώθη. Λάβε.

(Τῆσ ἔγχεσ ἔξαρμόσ ἰσρχομένησ ἐγγραφον καὶ τῆσ δι-
κνοῖσ τὸν μανδύαν τοῦ δουκῆσ καὶ τὸ δουκικὸν στήρωσ τὸ
ἀνωτωσ οἱ ἀριστολαίμοι τῆσ γερούσιασ ἔραρον κατ' ἑκίνοσ τὴν
σιτηρὴν μετὰ κομῆσ.)

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἐκρίνωσ κρυγνὴν χαρῆσ, καὶ βίπτωσ
βλέμμασ ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Σωθεῖσ παρ' αὐτῆσ!!!

ΧΑΙΔΩ, φέρουσα τὴν χεῖρά εἰς τὸ ἔγχεσιδίωσ τασ.

Χαῖρε, ἐτελείωσ δι' ἐμὴ τὸ πᾶν.

ΛΟΡΕΔΑΝΟΣ, κρατῶν τὴν χεῖρά τασ.

Ὁ! τί λέγεται;

ΧΑΙΔΩ, μετ' ἀπαλοῖσασ.

Ἐδέσθησ εἰς κῆτύσ.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, έντωός.

Είς αυτόν!

ΧΑΙΔΩ.

Διά να σὲ σώσω... εἶχον ὑποσχεθῆ.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ.

Διά να μὲ σώσῃς... ὦ! φρίττω! Σὺ, γυνὴ τοῦ σὺ, γυνὴ τοῦ Μακλιπέρη... ὄχι, ὄχι, προτιμότερος ὁ θάνατος.

ΔΑΟΣ, παρατηρῶν πρὸς τὸ βῆθος τοῦ θεάτρου.

Τί εἶναι αὐτὸς ὁ θόρυβος;

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ πολλῶν λαμβούχων καὶ παλαίων ἐν μίῳ τοῦ πλήθους.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ ἔμφιλων πρὸς σαρατιώτας.

Εἶναι ἀτιμία! καὶ δὲν εἰσπράττετε νὰ τὴν συλλάβετε τοιοῦτοτρόπως μᾶτε νὰ τὴν καταδικάσετε, χωρὶς νὰ μᾶς ἀκούσετε.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, προχωρῶν.

Τί εἶναι;

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, θακνύων τὸν Ἄνδρην προχωροῦντα ἐκ τοῦ βῆθους τοῦ θεάτρου εἰσιδόμενον καὶ περικυκλωμένον ὑπὸ φυλάκων.

Εἶναι ὁ Ἄδρης τὸν ὅποιον οὔρου εἰς τὴν φυλακὴν καὶ θέλουσιν νὰ τὴν θανατώσουσιν.

ΡΑΦΑΗΛΑ

ὦ οὐρανέ!

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ἄλλ' εἰμὲθα ἐκεῖ, ἐγὼ καὶ αὐτοὶ οἱ λαμβούχοι... ἤξεύρομεν πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, ἀνοπομόνως.

Ἐ, ἔμφιλαι λοιπόν!

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Βίβρακ... δηλαδὴ δὲν ἤξεύρομεν πῶς ἤρχισα, ἀλλὰ καθ' ἢν στιγμὴν ἐρθεσάμεν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, εἰσέρχοντο καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἐπιλοῦντες θανατὰ, καὶ ὁ Ἄνδρης ἔκραξε: «Ἄτιμος δὲν εἶναι ἱερεὺς ὁ ὅποιος δὲν τὴν δέχεται.» Καὶ ὁ ἄλλος ἀπεκρίθη κἀθὰς: «Δὲν ἐμονομάχησα, διότι δὲν μονομαχοῦμαι κανεὶς μὴ ἴνα ἔτι...» δὲν ἐπρόσθεσον ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν λέξιν καὶ ὁ Ἄνδρης τὴν ἐπέστησεν εἰς τὸ πρόσωπον.

ΑΝΑΡΕΑΣ ὅστις κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἐπροχώρησεν.

Ἔσουε τὸ ξίφος τοῦ καὶ ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Καὶ ἐπολέμησον ἄνδρείως, ὡς εὐγενεὶς. Καὶ μὴ ὀλίγα λεπτὰ...

ΑΝΑΡΕΑΣ

Ἔσουε.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Κόκκαλο, χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, τὸ κτύπημα ἦτο ἐπιπέδιον.

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ

Ἄλλὰ ποῖος ἔπεισε;

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Ὁ Μακλιπέρης!

ΧΑΙΔΩ, ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, ΡΑΦΑΗΛΑ,

ὦ οὐρανέ!

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ, μετὰ ζήσεως.

Ἐ, καὶ δι' ἐν τοιοῦτον κτύπημα, πρέπει λέγουσιν νὰ καταδικασθῇ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου... ὦ εἶναι φρίκη!

ΔΟΡΕΔΑΝΟΣ, πρὸς τοὺς φυλάκας θέλοντας νὰ ἀπυγᾶγῃ τὸν Ἄνδρην.

Σταθῆτε! κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναγέρσεώς τοῦ ὁ δόγης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δίδῃ χάριν... καὶ τὸν τίτλον τοῦτον τοῦ δόγη τὸν δίχομαι. (Κραυγὴ χαρῆς ὁ Ἄνδρης, τοῦ ὁποίου θρόνουσι τὰ δεσπᾶ, πύττει εἰς τοὺς πόδας τοῦ Λορεδάνου, ὅστις τὸν ἀναγίρει καὶ τῷ δεκνόμεν τὴν ῥαρκάλαν. Ἐπαύει, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, παίπει τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Κάθω.)

ΧΟΡΟΣ

Ἄς ἐχέσωσιν αἱ σάλπιγγες εἰς τὴν Ἐνοσίαν, ἃς κυλίση τὰ κόμικτά της εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυριάρχου της ἢ ὑποταγίσῃ Ἀδριατικῆ. Κυριάρχος ἡμῶν εἶναι ὁ Λορεδάνος.

(Αἱ παρῆται κλίνουσι πρὸ αὐτοῦ, καὶ φαίνεται εἰς τὸ βῆθος τοῦ θεάτρου ὁ Βουαίντακος προχωρῶν καὶ γρήνουν πλησίον τῆς στοῦς τοῦ ἀνακτόρου. Ὁ Λορεδάνος, περικυκλούμενος ὑπὸ τῶν γερουσιαστῶν, ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιβῇ τοῦ πλοίου. Καταπαύονται τὸ κτύπημα.)

ΤΕΛΟΣ